

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETO XII. -- ŠTEV. 192
JANUAR 1944

LA VIDA ESPIRITUAL

AÑO XII. -- NUM. 192
ENERO 1944

**VESEL BOŽIČ IN
SREČNO NOVO
LETO VSEM NAŠIM
BRALCEM IN
ROJAKOM!**

SVETA NOČ

To sveto in skrivnostno noč
se Luč rodila je,
Nocojšnjo noč z nebes pomoč
nam zasvetila je.

Veseli so strmeli
pastirčki v angele,
kar koj so odhiteli,
poiskati detece.

Mi z njimi vsi hitimo
pozdravit Jezuščka,
ponižno ga molimo,
Boga Zveličarja.

Oznanjali nam angeli
največjo srečo so:
To noč se Jezušček rodi,
nebesa se odpro.

Moj duh nocojšnjo noč strmi
in moli to skrivnost:
sam Bog nebesa zapusti,
da nam deli radost.

Božansko moč zakrilo nam
si Dete ljubljeno
in Božji Sin zdaj iščeš sam
ovčico zgubljeno. D. D.

**¡QUE BENDIGA EL
NIÑO JESUS A
NUESTROS LECTORES!
¡QUE DÉ LA PAZ A
LAS NACIONES!**

La comodidad, la abundancia,
la despreocupación, las simpa-
tías, los halagos . . . tales son
las pretensiones humanas natu-
rales y sin embargo, no condu-
cen a — la dicha. Así nos pre-
dica el Niño Jesús.

En las pajas del pesebre . . .
en una cueva . . . en el frío de
la noche . . . entre las amena-
zas de un rey cruel . . . encon-
tramos al Hijo de Dios, que
bien podría elegir todas las co-
modidades, lujos y atenciones
humanas y sin embargo quiso
darnos la magnífica lección de
la pobreza, de la paciencia, del
perdón, del desinterés, de la
generosidad . . . virtudes que
forman la base de la paz en
los corazones, en los hogares y
en las naciones.

El programa de la Navidad para la Colectividad
Eslovena:

LA MISA DE GALLO en Avda. del Campo 1653.

A LAS 10 HORAS Misa en AVELLANEDA, Man.
Estévez 630.

26 DE DICIEMBRE: EN AVELANEDA: Misa a las
10 hs.; la bendición con una fiesta familiar a las 16 hs.,
organizada por la Cofradía del Rosario Viviente.

BOŽIČNI PROGRAM:

Spovedovanje na Avellanedi od 17 - 19 ure 24. dec.

Pri sv. Rozi dopoldne in popoldne od 15 ure dalje.

POLNOČNICA na Av. del Campo 1653.

AVELLANEDA: Maša ob 10 uri.

MOLITVE na Paternalu.

26. DECEMBRA: Na Avellanedi maša ob 10 uri.

Popoldne ob 16 uri molitve s petimi litanijami in
nato domača družabna zabava, katero priredi Bratov.
živ. Rožnega Venca v prostorih poleg cerkve.

Greha pretežka nas sužnost teži,
tvoje svobode naš duh si želi.
željno te kliče nesrečni naš rod:
Pridi, iz robstva nas reši, Gospod!

Solnce ko zlato pred temo beži,
v zimskem mrtvilu narava zaspí,
tvoja navžočnost nas vse poživi:
Pridi, Gospod, naše solnce si ti!

Pridi, iz robstva naš rod boš otel,
duše ljubezni do sebe razvnel.
Temo razgual boš iz src nam in mraz:
Pridi, Zveličar, pridi med nas!

Pridi, naj milost nas tvoja krepí,
Pridi, ostani med nami vse dni!
Jezus, Rešitelj, usmili se nas!
Pridi, Zveličar, pridi med nas!

D. D.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je mesečnik.

Uredništvo:

Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefón 48-3361 (48-0095)

Klič od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava:

Paz Soldán 4924

Telefón 59-6413

CERKVENI VESTNIK

24. DEC.: strogi post.

BOŽIČ: Na Paternalu polnočnica.

Na Avelanedi maša ob 10 uri.

Molitve na Paternalu.

26. DEC.: Maša na Avelanedi za Jožefa Matisa.

Molitve na Avelanedi in nato čajanka.

1. JAN.: Maša na Avelanedi za stariše Gjorek.

Pri sv. Rozi za Leonardo Nemec.

Molitve na Paternalu.

2. JAN.: Maša na Paternalu za Jožef Kerševan.

Pri sv. Rozi za č. Vinkota Kastelic.

Molitve na Paternalu.

9. JAN.: Maša na Avelanedi za č. Vinkota Kastelic.

Pri sv. Rozi za Frančiško Fornazarič.

Molitve na Paternalu.

16. JAN.: Maša na Paternalu za stariše Kodrič.

Molitve na Avelanedi.

23. JAN.: Maša na Avelanedi za Jožefo Tavčar.

Molitve na Paternalu.

30. JAN.: Maša ob 10.30 v Estanciji San Juan. Molitve istotam.

KRŠČENI so bili pri sv. Rozi Ana Marija, Carlos Francisco in Emilia Albina Mekis. Valentičevi pa so krstili prvorojenčka Ivana Karla.

POROČILA se je v Floridi MARIJA KARLA ŠKOF, iz Trsta. Ženin je Karel Van Olphen iz Holandske. Poroča je bila v Floridi.

NA AVELLANEDI

bomo praznovali štefanje in Janezovo z lepo družinsko zabavo v nedeljo 26. decembra, na ŠTEFANJE.

Naše gospodinje bodo poskrbele za polno mizo, gospodarji pa bodo že imeli tudi svojo nalogo na skrbi. Po končanem okrepčilu bomo imeli kinopredstavo.

Povabljeni ste vsi člani Bratovščine Rožnega venca in tudi drugi rojaki. Začetek bo ob 16 uri.

OPOZORILO

Slov. duhovnik č. g. Janez Hladnik bo odsoten od 31. januarja do 19. februarja. Obiskal bo rojake v Rosariju, kjer bo maša za naše rojake 5. febr. Nato bo šel v Córdoba in La Riojo in morda tudi v Tucumán.

NOV LETNIK V PLATNICAH

Kdor bi želel, da se mu D. ž. veže, naj se prijavi. Najlepše je zvezati po dva letnika skupaj in to ne bo stalo čez 3.—\$. Komur manjka kaka številka, mu jo dopolnimo za malo doplačilo.

TISKOVNI SKLAD D. Ž.

Za tiskovni sklad so prispevali: N. N. 5.—, Gašperlin 1.—, Orlovsky 3.—, Zobec M. 2.—, Okroglič 1.—, Tomažič 1.—, Trstenjak 1.—, Ličen J. 1.—.

V ESTANCIJO SAN JUAN

bomo pohiteli 30. januarja. Potovali bomo s pulmani. Zato se je treba pravočasno prijaviti in kupiti vozni listek do 16. jan.

Cene voznemu listku so: MAYORES 2.—\$; MENORES do 12 leta 1.20\$.

Na zbiro je, da si vzame vsak vozni listek iz katerega sledečih treh izhodišč želi, po sledečem urniku:

PATERNAL, zbirališče: Avalos 250, ob 8.—h.

CENTRUM, Santa Rosa, Pasco 431, ob 8.30 uri.

AVELLANEDA, Man. Estévez y Mitre ob 8.45 uri.

Vozni listki se dobe.

PATERNAL: V šoli, Paz Soldán 4924 in pri Laknerju.

VILA DEVOTO: Pri Cotiču, Avda. Fr. Beiró 5388.

AVELLANEDA: Pri Gombocu, Dean Funes 254.

PINEYRO: Pri Šerugi, Santiago del Estero 1932.

CENTRUM: Pri gospodu kaplanu, Pasco 431.

Estancija San Juan leži na Camino La Plata, 40 km daleč od Buenos Airesa.

Je ena najstarejših in zato pa tudi najlepše urejenih estancij v bližini, kjer bomo našli krasno kapelo, kjer bomo imeli ob 10.30 mašo in za zaključek molitve ob 17 uri.

V prekrasni senci bo prostora za asado in za razvedrilo vsake vrste.

Ker nam gospodarji (Pereyra-Iraola) velikodušno dajo na razpolago to ugodnost, je seveda naša neizogibna dolžnost, da se izkažemo vredne zaupanja in zato se zanašamo na vse rojake, kateri se boste vdeležili, da bo vsak dokazal dostojnost v obnašanju.

Najprej v obnašanju splošne dostojnosti, da ne bo kakega zgledovanja niti med tistimi, kateri ga iščejo!

Potem pa v spoštovanju tuje lastnine, da ne bo nikdo lomil vej, ne kradel sadja ne se vtikal v nobeno stvar, ki ni naša.

Tamkaj ni gostilne, a bo poskrbljeno tudi za vsa potrebna okrepčila.

ASADO BO TUDI.

Kdor želi biti deležen asada, naj si vzame s seboj krožnik in jedilni pribor. CENA ZA ASADO z zelenjavo in kruhom: 1.50\$.

Potovali bomo z omnibusi.

Prosimo vse rojake, da naj tudi na omnibusu imajo ves čas v računu, da hočemo biti dostojni ljudje. Pravil dostojnosti pa menda ni treba povdarjati, ker upam, da bo vsak znal spoštovati pravico bližnjega in posebno pa spoštovanje, ki pristoja nežnemu spolu.

Vozne listke si morate oskrbeti do 16. januarja.

Kdor ne bo na mestu odhoda ob napovedanem času, ga ne bo nihče čakal.

Naš izlet bo tudi verskega značaja. Zato bomo vzeli s seboj tudi obe zastavi in bomo vstopili v cerkev s procesijo.

IZ UREDNIŠTVA IN UPRAVE

Spet je zaključen en letnik in z današnjo številko stopa pred bralce že XII leto "Duhovnega življenja". Iz raznih strani dobivamo častitke za lepo delo uprave in uredništva in smo seveda zanje prav hvaležni. Še bolj pa bomo hvaležni tistim zastalim naročnikom, kateri še niso spolnili, kar so dolžni, če bodo pohiteli in poravnali vsaj zastali dolg in prosimo tudi, če bi kaj priložili za tiskovni sklad.

Že s prejšnjo številko smo pričeli izdajati humoresko najboljšega slovenskega šaljivega pripovednika Rado Murnika. Matajev Matija je posebno karakteristično delo tega našega humorista in boste gotovo vsi hvaležni za to lepo delo.

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual

Dirección: Pasco 431,

U. T. 48-3361 y 0095

Director: P. Juan Hladnik

Administración: Paz Soldán 4924

U. T. 59-6413

Suscripción anual \$ 2.—.

P. JUAN HLADNIK SE AUSEN-TARA del 1.º hasta el 19 de Febrero para visitar la Colectividad en Rosario, Córdoba y La Rioja.

PRAZNIK ŽEDINJENJA

27. NOV. ZVEČER se je zbrala zbrana družba v salonu Príncipe Jorge, ki je prisostvovala priložnostnemu programu. Pogrešali smo slovenski pevski zbor, kateri je radi obolevosti nekaterih nena-domestljivih izostal pač pa so naši pevci pristopili h Kubikovemu zboru in tako omogočili, da je bilo petje primerno.

Kar je na prireditvi najbolj padlo v oči, so bile slovenske narodne noše. Kar desetorica naših mladek je zaživela med pisano množico naroda in prav gotovo je bila ta njihova podoba ena najlepših točk večera.

28. NOV. SMO IMELI SV. MAŠO PRI SV. ROZI, kjer se je zbralo lepo število rojakov. Zapel je povečani avežanedski pevski zbor, ki je ta dan prvič stopil pred širšo javnost. Sprva so se pevci oglasili nekoliko boječe, potem so pa zgrabili, kot smo želeli in tako so prav odlično izvršili svojo lepo nalogo. Videli smo, da se jim ni treba ustrašiti pred nikakim občinstvom. Zato častitamo njim in pevovodju. Le junaško naprej!

SPREJEM NA POSLANSTVU je bila nadaljna točka programa. Tudi mnogo Slovencev je pohitelo tjakaj. Bilo je prav družabno in veselo.

1. DEC. SE JE VRŠILA ČAJANKA, katero je organizirala JNO v prostorih hotela Alvear. Vdeležba je bila obilna in so tudi tam pokazale naše mladenke, slovenske narodne noše in bile deležne splošnega občudovanja. Vdeležila se je čajanke večina jugoslovanske inteligence in tudi premnogo odličnih družin iz tukajšnjih krogov ter iz diplomatskih vrst.

NASLEDNJO SOBOTO in nedeljo pa je bila "Feria de buena voluntad", s sodelovanjem vseh zaveznških odborov in smo tudi mi imeli naš jugoslovanski paviljon, v katerem so zopet bile naše mladenke v narodnih nošah. Prodajale so prelepe razglednice slovenke in kosovske devotke ter razne druge stvarce v dobrobit jugoslovanskih potreb.

† JOŽE OŠLAJ, doma iz Filovcev je po daljši bolezni v bolnici Muñiz zatisnil oči in je pokopan na čakariti. Zapušča ženo in enega otroka. Star je bil 45 let.

Za vedno je zaspala

† Antonija Lavrenčič, roj. Puc iz Šturij pri Ajdovščini, stara 78 let. Pred 4 leti je prišla k hčeri poročeni Česini in je zadnji dve leti preživela v Ciudadeli. Bolehala je na srečo in je 10 dec. mirno zaspala v Gospodu, na smrt lepo pripravljen. Na zadnji poti na pokopališče San Justo so jo spremlili mnogi rojaki.

Rajna je bila 47 let babica v Črnem vrhu in v Ajdovščini.

IZLET V ESTACIJO SAN JUAN

se bo vršil 30. januarja. Odhod iz Buenos Airesa ob 8 h iz Paternala, 8.30 h od sv. Roze, ob 8.45 iz Avellanede.

Preskrbite si listke do 15. januarja. Poznejše prijave bodo dražje, kajti, podjetje, ki nas bo vozilo, hoče imeti toliko preje zagotovljeno število in bo za zapoznele cena višja za pol pesa.

Izlet bo celodnevni. V estanciji je krasna kapela, kjer bo maša in popoldne blagoslov.

Tudi za skupni asado se je treba prijaviti preje, to je do 23. jan.

S seboj bomo imeli tudi obe naši zastavi.

EUHARISTIČEN KONGRES

Prihodnje leto bo že 10 let odkar se je vršil v Buenos Airesu znameniti mednarodni euharistični kongres.

Ob tej priliki se bodo spet ponovili veličastni dnevi onega leta in se bo vršila lepa vista raznih svečanosti verskega značaja, v izraz resnične vere do brih in v poživitve vere v mlačnih.

Saj to je ravno glavni vzrok, da je danes na svetu toliko gorja!

Premnogi, ki se vere drže, jo spolnujejo le na zunaj in ne živijo dosledno po njej. Mnogi so, kateri jo samo drugim vsiljujejo, sami je pa nočejo v lastno življenje iskreno postaviti.

Premnogi je pa ne poznajo prav in zato jo prezirajo, omalovažujejo ali celo sovražijo.

Namen velikih euharističnih dni bo:

Tistim, kateri vero poznajo, pa se po njej dobesedno ne ravnaajo, razkriti njihovo pogršeno življenje.

Tistim, kateri jo samo drugim priporočajo in zapovedujejo, sami je pa ne spolnujejo, potegniti krinko iz obraza.

Tistim kateri jo v nepoznanju omalovažujejo, prezirajo ali sovražijo, pa bomo skušali odpreti spoznanje, pa bodo gotovo tudi oni vzljubili božji dar in bodo rekli: Gospod, sedaj pa res vidimo in spoznamo, ad imaš samo ti besede večnega življenja.

Tudi Slovenci se bomo tega kongresa vdeležili. Imeli bomo v tistih dneh nekatere slovesnosti posebe za nas in vdeležili se bomo skupno glavnih kongresnih svečanosti.

Imejte torej dragi rojaki to v mislih in prosimo v neutrudni molitvi, naj bi do tedaj bilo že tudi konec te strašne vojske.

UN DIA DE INOCENTE ALEGRIA

tendrá la Colectividad con su excursión a la Estancia de San Juan (Camino La Plata) el 30 de enero.

Se viajará con bañaderas. Precios: mayores \$ 2.—, menores 1.20. Precio del asado común 1.50. Hay que comprarse el boleto antes del 15 de enero.

LA SALIDA a las 8 horas. LA MISA en San Juan a las 10.30. A las 17 horas las letanías cantadas y luego regreso.

¡Ojalá Comprendiéramos!

Gloria a Dios en las alturas y a los hombres en la tierra paz . . . No quiso nacer el Salvador entre comodidades de ricos, ni siquiera bajo el techo de una habitación humana; no eligió para lugar de nacimiento a la gloriosa ciudad de Jerusalén sino en las afueras de una ciudadela provinciana . . . ¿Por qué? — Para que nunca jamás pudieran reclamarlo para sí exclusivamente los ricos y poderosos; para que no pudieran monopolizarlo los judíos; para darse igualmente a los ignorantes y los preparados. Los cuidadores de rebaños fueron los primeros adoradores del Redentor, simbolizando la verdad infinitamente consoladora, de que "la buena nueva se anuncia a los pobres" los que habrán de sacar del Evangelio infinitos consuelos y alegrías. Pero tardaron poco en presentarse los "Reyes Magos", representantes de los doctos y ricos, simbolizando tanto la universalidad del Salvador, cuanto la magnitud trascendental de la obra que había de inaugurar Aquel, cuyo nacimiento celebraron los hombres, los coros de los ángeles y las estrellas, anunciando la divina noticia al universo entero.

Ningún judío de aquella época, ningún griego contemporáneo y menos algún romano orgulloso, fué capaz de elevarse sobre los intereses limitados de su propio pueblo. Sólo desde arriba pudo imponerse a la humanidad la fraternidad universal; sólo desde lo alto pudo anunciarse la paz que había de reunir a todos los humanos en una sola familia. Sólo Dios pudo empezar una obra que iba tan directamente contra todos los egoísmos individuales y colectivos.

Dos grandes fracasos marca la historia de la humanidad en sus principios. Son aquellos dos acontecimientos, en los cuales el hombre se enorgulleció de su grandeza.

El primero es la desobediencia de los primeros padres en el Paraíso. Aspirando a la igualdad con Dios arruinaron la armonía reinante en la creación visible. Negando Adán y Eva la obediencia a Dios atrajeron contra sí la rebeldía de la creación, que desde entonces produjo espinas en la vegetación y odio de parte de los animales. Más todavía: el mismo cuerpo adquirió inclinaciones perversas haciéndose pasible de múltiples males, castigando al hombre con la obligación continua, de trabar lucha para reconquistar y conservar el equilibrio destruido.

Más tarde el hombre se creyó capaz de hacerse dueño del universo. En las alturas de la Torre de Babel quiso establecer el trono, desde el cual imaginaba forjar la dicha de la humanidad prescindiendo de Dios. ¡También esta tentativa terminó mal! Tan mal que tuvo por consecuencia la desunión de la gente, de modo que así como la rebeldía de los protoparentes, en el Paraíso contra Dios provocó el desequilibrio en toda la creación visible, fué la audacia de los ingenieros de Babel, la que provocó la desunión entre las naciones. He aquí los errores fundamentales del hombre: la rebeldía contra Dios y la tentativa orgullosa de sobreponerse uno sobre los demás . . . Las dos veces fué el miserable "Yo" que quiso imponerse. Si una de las estrellas saliera del camino que le trazó en el firmamento el dedo de Dios, provocaría inevitablemente un cataclismo del universo. La doble insubordinación, la del paraíso y la de Babel, destruyó la armonía dentro del hombre y dentro de la humanidad.

NO ES IRREPARABLE EL DAÑO

El equilibrio puede restablecerse. Hay remedio contra los cardos y espinas que produce la tierra virgen. Es el trabajo sistemático y constante. Unos años de labor incansable y prudente transforman desiertos en campos fertilísimos. También hay remedio contra la rebeldía de las pasiones que amenazan la vida virtuosa: es un régimen enérgico para consigo mismo y la educación de los chicos de acuerdo a las normas que recibimos reveladas por Dios. Para poder llevar a cabo tal tarea Jesucristo nos facilita, además de sus enseñanzas, su especial ayuda, la gracia.

Hay un remedio para restablecer la unión en la humanidad: es la fraternidad universal. Pero no aquella que se proclama con fines políticos, con la única intención de embaucar a los ignorantes que no tardan en verse defraudados . . . Se trata de la fraternidad cuyo hermano mayor es Jesucristo. El trajo la paz a la humanidad en la Noche Buena y siempre que se le entregan los poderes que le pertenecen, tiene remedios para remover todos los obstáculos que estorban la verdadera paz y unión.

Y no se diga que son cosas de los curas, que todo lo quieren arreglar con la religión y que en todas las cosas meten a Dios . . .

30. JANUARJA V ESTANCIJO SAN JUAN. PRIJAVITE SE PRAVOČASNO!

Abundan quienes no quieren arreglar las cosas con Dios, ya que sólo viven para este mundo y no les importa ni del alma, ni de la eternidad, ni de Dios. Pero algún día se darán cuenta, de que todas las cosas sólo pueden brindar el completo beneficio si armonizan totalmente con los planes de Dios. Las estrellas, el sol, la luna cumplen exactamente con el horario que Dios les determinó en el movimiento del firmamento. Enormes libros de ciencias naturales nos revelar maravillosas leyes que dictó el Creador, Hacedor de todo lo visible e invisible: En todo este concierto grandioso del universo, todo cumple exactamente con su misión en el plan general . . .

¿A que se debe, pues, la calamidad que aflige a la humanidad?

EL CIRCULO ROTO . . .

No se precisan explicaciones. El hombre debe acusarse a sí mismo: pues es el único en toda la creación que intenta independizarse del plan general del Creador, negando su obediencia a las leyes que Dios le impuso para normalizar las relaciones entre los individuos, para con El y para consigo mismo.

El círculo está completo, cuando está bien cerrado. Pero si se corta algo de su circunferencia no queda más que restos de lo que fué . . . La forma, la unidad y la perfección, todo resulta deshecho . . .

Cuántas veces ya sucumbió el hombre a la tentación de desligarse del código que Dios le impuso por base para cimentar su trono de dueño del mundo. Se repiten ininterrumpidamente: Herodes persiguiendo al Niño Jesús los hijos de Belén que le negaron la casa; los Nerones empapados en la sangre de fieles secuaces del Evangelio; el humanismo del siglo XV queriendo reemplazar las leyes de Dios . . . Al ver su fracaso se presentó el racionalismo de los tiempos modernos; ofrecieron sus servicios los socialismos con base materialista . . . Pero siempre resulta lo mismo: en la plenitud del sistema se pone de manifiesto alguna enorme brecha y los que ayer se presentaron como profetas de la dicha de mañana, ya presencian hoy el trágico espectáculo de su fracaso. El mundo sigue su curso. Los astros no salen de sus rutas; los ríos se atienen a sus cauces; los océanos mantienen sus límites; las plantas, los animales, los vientos . . . todo sigue su camino como deplorando la desgracia del odio humano, reduciendo a polvo al único componente de la Creación que se atreve a negarse a su Legislador Eterno, a su Dios . . .

Inclinados sobre el pesebre de Belén, aprendiendo del pobre Niño Jesús su total desprendimiento como base de la dicha individual — ya que los deseos inútiles son los que llevan a la gente al descontento, llenándoles de envidia, de odio y tristeza — meditando la enseñanza del Redentor recién nacido, nos encontraremos en compañía de los pobres pastorcitos, de los modestos ciudadanos de Belén, de los doctos magos repletos de riquezas y lujo . . . Todo el mundo parece haberse convenido para mandar allá sus representantes, como si fuera aquello la primera reunión común de la humanidad después de Babel . . .

LA FRATERNIDAD UNIVERSAL

En el universo hay una ley que rige todos los caminos siderales. Es la gravitación que tiene un centro, en derredor del cual giran todos los astros en la armonía infalible. No disputan los colosos celestiales entre ellos y así a todos les queda suficiente espacio en el firmamento . . .

Del mismo modo podrían perfectamente vivir en concordia todas las naciones, pueblos e individuos, si quisieran colocarse en su lugar en la circunferencia en derredor del punto central de todos los humanos, el Hijo de Dios, nuestro hermano mayor.

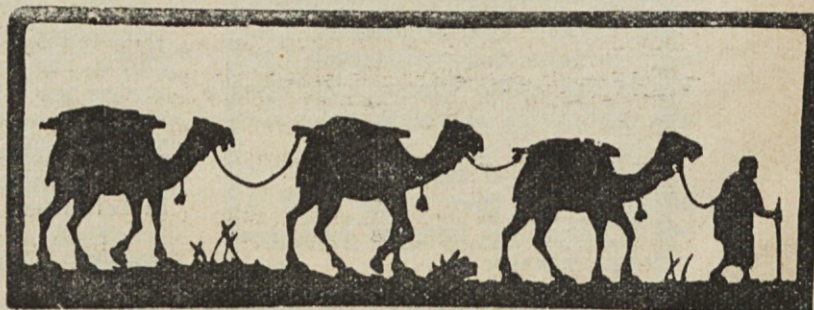
He aquí algunos puntos básicos del plan pacificador de la humanidad:

TODOS TENEMOS UN PADRE COMUN que está en los cielos. Todos somos pues una familia, hermanos entre nosotros. Pero como la primera fraternidad, la que heredamos de los comunes padres, de Adán y Eva, quedó deshecha por envidia, odio, desunión, separación, diversidad de lenguas, creencias y costumbres, eligió Dios un remedio especial, para restablecer Su Paternidad y la fraternidad universal. Después de muchos siglos en que enviara patriarcas y profetas, activos no sólo entre el pueblo elegido de Israel, sino también en las demás naciones, cuando llegó el tiempo determinado, se encarnó el Unigénito Hijo de Dios, se hizo hombre, aceptó la naturaleza humana, tuvo su madre, se hizo nuestro hermano para poder reconstruir lo que quedó destruido por el primer pecado . . . Nunca jamás nadie podría atreverse a invocar a Dios con el dulce título de "Padre nuestro", si no fuera por la frase del mismo Unigénito Hijo de Dios; nuestro hermano Jesucristo, que inspiró a San Juan estas consoladoras palabras: "Mirad qué amor nos manifestó Dios, que podemos nombrarnos hijos de Dios y que realmente lo somos" (I. Juan 3, 1).

PERDONAR A LOS ENEMIGOS es lo que más desconcierta a la mezquindad humana. Sin embargo nos lo mandó Jesús y nos dió también su magnífico ejemplo rezando por los que lo perseguían: "Padre perdónales porque no saben lo que hacen". En la familia no han de liquidarse las complicaciones entre los hermanos, sino que es el padre que imparcialmente puede dar a cada uno lo que le pertenece. En la familia humana universal debe regir lo mismo, pues así manda Dios: "A Mí pertenece la venganza, Yo retribuiré". El agresor injusto no podrá escapar al justo castigo mientras que la víctima de la injusticia tiene una magnífica oportunidad de ejercer la generosidad que nunca es más grande que al perdonar sinceramente a los enemigos.

Más todavía nos impone Jesús:

"HACED BIEN A LOS QUE OS ODIAN, rogad por los que os calumnian y persiguen, para que podáis ser dignos de vuestro Padre que da el sol y la lluvia a los buenos y a los malos . . . He aquí lo que el incrédulo no soporta . . . Pero los verdaderos hermanos de Jesucristo, los fieles hijos del Padre en los cielos suprimen también aquí la rebeldía de su mezquino "yo", y . . . ojalá todos lograsen tanta generosidad, ya no se conocerían ni envidias, ni rencores, ni odios, ni guerras . . . El Padre común bien tiene medios con los cuales doblegar la malicia de los rebeldes y no tarda en hacer realidad de la promesa:

LE K NJEMU HITIMO

saj rad nas ima. Zaupno odkrimo mu rane srca! — takole poje božična pesem. Ko bi človeštvo z večjo pažnjo in iskrenostjo uprlo svoje misli in želje v Odrašenika, bi bila kmalu upostavljena bratstvo in sloga med narodi in bi zavladal mir v družinah. Ljudje si ne bi iskali več učiteljev, kateri se prilizujejo nizkim mesenim željam, razdvajajo narode v sovražne tekmece in protivnost misli. Vsi bi spoznali in priznali s Petrom: "Gospod kam naj gremo proč od Tebe. Samo Ti imaš besede večnega življenja".

Leta 1935 je v Santiagu v Čile razvnel narod s prelepo besedo pridigar P. Oscar Larson. V desettisoče je seglo število poslušalcev, ki so globoko zamišljeni prevdarjali besedo, s katero jim je učeni duhovnik pokazal, kdo je Jezus Kristus. Marsikateri vseučiliški profesor, preje dvomljivec in bogotajec, je uklonil svojo glavo in priznal resnico o Gospodu Jezusu.

Podajamo našim bralcem nekaj odlomkov iz zbirke njegovih pridig, ki so postale slavne vseširo.

...Njegovo ime izgovarjajo danes z enakim navdušenjem in z istim besom kot v njegovih dneh. Dva tisoč let vere in nasprotovanja ni izčrpalo predmeta, ki še vedno stoji zahtevajoče pred vsemi narodi.

"bienaventurados los que sufren injusticia . . ." Dios reclama el corazón íntegro. Si se le da sólo la mitad no se le da nada . . . De nosotros pide sincero perdón de las ofensas, el injusto por su parte no podrá sustraerse al castigo merecido pero sólo Dios sabe en qué y cuánto es injusticia lo que sufrimos.

LA FRATERNIDAD HUMANA ES UNIVERSAL. No tiene límites ni de lengua, ni de raza, ni de distancia. Jesucristo abarcó con beso fraternal a la humanidad entera, reunida en derredor de su pesebre, a los pies de su cruz y en el seno de su Iglesia el día de la venida del Espíritu Santo.

Las distintas costumbres, múltiples errores religiosos, mezcla de idiomas, color de piel y distancias, intereses provinciales, intrigas y codicias personales han desunido a la humanidad llenándola de odios.

He aquí el único remedio, capaz de reconciliar al mundo: la fe común en el Padre universal, en la fraternidad de Jesucristo, en la patria común de todos los redimidos . . . ¡Olvidarse de lo que separa, ver lo que une!

Grande fué el emperador Alejandro; glorioso Julio César; invencible parecía Napoleón nadie pudo resistir al Dzinguis-kan . . . Todos perseguían el mismo ideal: reunir a todo el mundo bajo un cetro. Las ideas de ellos terminaron con un fracaso . . . pues fué el egoísmo, la codicia, el odio, lo que los animaba . . . La unión universal tiene una sólo base: EL AMOR DESINTERESADO Y UNIVERSAL.

"Para que todos sean uno, como Tú Padre en Mí y Yo en Ti, para que también ellos sean unidos para que así pueda conocer el mundo que Tú me mandaste" rezó Jesús en la última reunión celebrada con sus apóstoles. En derredor del comulgatorio es, desde entonces, el lugar privilegiado, donde tenemos igual acceso todos. Sobre esta base se forma la grandiosa construcción del universalismo Cristiano de la Edad Media, cuya cultura se cimentaba en el evangelio del "Padrenuestro" y de "Jesús hermano mayor de todos los humanos".

Evidente es lo fácil que resulta destruir y difícil edificar . . . Pues bien. Tomad la historia. Seguid la larga lista de nombres de próceres de pueblos, de fundadores de erejías, de autores de sistemas filo-

Njegovo ime deli zgodovino na dva dela: pred in po Kristusu. Naša doba se imenuje krščanska. V dva dela deli On človeštvo: v krščanske narode, ki so civilizirani in v nekrščanske, ki so barbarski. Na dnu vseh sporov, ki razdvajajo ljudi, najdemo vedno — Njega: v zbornicah, v posvetih modrijanov, v strankarskih borbah, v družinskih prepirih, vsepovsod se konečno spor razčleni v skupine za Njega in proti Njemu.

Kdo je vendar tisti, ki ga ne uklonijo sodbe sodišč; ki ga ne pchodi časovni tek; ki ne pade v pozabo; pred čigar sodbo mora vse, kar je človeško? Kdo je On?

En cel narod, razpršen po vsem svetu, je stalno na delu, da vniči njegovo ime. Istočasno pa je velik del človeštva, če tudi sprt med seboj v mnogih zadevah, vendarle edin v eni volji: da uveljavi njegov nauk in da postane resnično vreden častnega krščanskega imena.

Skupine učenjakov in romarjev hite iz vseh strani sveta v kraje Svete dežele, katera je bila priča Jezusovih stopinj, besedi in čudežev, da tamkaj izprašujejo neme kamne, po katerih je šla njegova stopinja. . . .

Vsako leto se objavi nova knjiga o Jezusu, ki kaj

sóficos . . . Habrán hecho obras grandes o chicas, pero cuántas veces los nombres de ellos han servido para emblemas de guerras que despedazaban al mundo en fracciones! . . . Desde el grito de Caifás, que no tenía en cuenta más que al pueblo judío, cuando firmó la sentencia del Redentor de todo el Universo, hasta Nerón que, por querer ser el mismo Dios y centro del mundo, desató una terrible persecución sobre los que rezaban el "Padre nuestro" . . . desde el griego Fotio, el primer representante del nacionalismo, que tiene la culpa de la gran separación entre el Occidente y Oriente, hasta los déspotas modernos, autores de sistemas, que tienen la culpa de tanto odio y de la guerra más cruenta de todos los siglos . . . Toda la larga fila de esos "grandes", es, muchas veces, una acusación de verdugos de la universalidad cimentada en el Cristianismo, que es la única filosofía y religión, que no admite límites, ni distancias, ni diferencias, que bien entendido y de todos aceptado y practicado, podría realizar en la humanidad el anuncio de Noche Buena: "Paz a los hombres de buena voluntad".

El "yo" es el enemigo principal de la paz y de la dicha. El "yo" es sin embargo el cebo, con el cual el demonio, a través de la historia, más desunión ha sembrado, más hogares ha desunido, más guerras ha provocado, más mentiras ha sembrado . . . Es así, porque la gente siempre presta oídos con gusto a quien halaga su amor propio, sus caprichos, sus inclinaciones perversas . . . Es tan fácil embaucar a la masa ignorante diciéndole algunas frases lindas, es tan fácil dar al egoísmo colectivo alguna apariencia de heroísmo. Pero detrás de todo aquello anda siempre el "yo", el peor enemigo de la paz individual y colectiva.

Reclinados sobre el pesebre tenemos la oportunidad de meditar la sublime verdad: para hacer felices a los demás, hay que sacrificar el amor propio. Para hacer feliz a la humanidad, hay que hacer comprender a todos los pueblos, que sus vecinos también son hermanos del mismo Jesucristo, y sujetos a los mismos derechos. Junto al pesebre hemos de comprender que todos somos hermanos e hijos del mismo Padre.

novega pove in spet da povod novim razmišljanjem in novim pregovarjanjem, ki nikdar ne pridejo do konca. Vsako leto se cel svet spomni dneva njegovega rojstva in njegove smrti s svetimi čustvi in spostovanjem, kakršnega ne skaže noben narod svojim največjim sinovom. Narodi pozabijo rojstni dan in grob svojih prvakov, a ni vrednega človeka, ki bi ne vedel za rojstni in smrtni dan in kraj Jezusa Kristusa.

Vsaka nova modrost se preestavi svetu kot nekaj njegovega; vsaka nova ideja se sklicuje Nanj, ker ve da ne zmore pritegniti volje dobrih ljudi in ne izpričati svoje resničnosti, če ne nosi pečata od Njega. Vsaka modrost, vsaka ideja je preje ali kasneje prisiljena, da zavzame svoje stalnice nasproti nauku Kristusovemu in tudi vse moderne iznajdbe morajo stopiti v njegovo službo.

Se več! Sedemsto milijonov ljudi se klanja temu križanemu Judu. Niti modrost in ne učenost, ne bogastvo, ne časti, niti barva kože, — ni je ovire, katere ne bi zmagala iskrenost dobre volje in potisnila v poklek pred njegovo podobo v ponižnem priznanju: "Moj Gospod in moj Bog". Vzljubijo ga z vročo ljubeznijo, in v želji postati mu podobni; obvladajo svoje najbolj nasilne nagone; se odrekó dovoljenim užitkom svoje narave in, kadar tako tirja sovraštvo njegovih sovražnikov, mu dajo tudi največjo žrtev: svojo lastno kri. Dvajset stoletij že prosí od človeštva apostole in mučence in vedno jih ima.

Se bolj nas začudi ta veličina Gospodova, če pomislimo kaj je on po svoji "človeški" strani: rojen v revni votlini; živeč od dela svojih rok kot mizar; umorjen kot hudodelec med dvema razbojnikoma; nobene knjige ni zapustil; nikake države ni ustanovil; samo tri leta je učil med sodobniki. In vendar so njegove besede, katere so prisle do nas po učenju in zapiskih nevednih ribičev, vtisnile tako globoko sled v tek stoletij in v srca človeška, da danes, dva tisoč let za njim, izgovarja vesoljno človeštvo njegovo Ime.

In se nekaj posebnega nosi njegovo Ime, česar neverni ne morejo umeti in še manj razložiti: Če ga milijoni brezmejno ljubijo, ga tisoči prav tako strastno sovražijo. Vse so že poskusili proti Njemu: krvavo preganjanje, hinavsko potvarjanje, prezirljiv molk; ni ga naroda in dežele, kjer njegovo Ime ne bi bilo kdaj v zgodovini preganjano; ni ga nasilstva, ki ga ne bi poskusilo izbrisati: nasilje, učenost, zasmeh, denar, zapeljevanje. Tudi drugi so, kateri so dali svetu svoj nauk, ki so imeli učence in so ustanovili vere; toda nihče od njih ni izzval sovraštva. Nihče ne preganja Budo ali Konfucija ali Mohameda... Zakaj je samo Jezus Kristus deležen sovraštva? Sovražijo ga po smrti. Pregarjajo ga z besom, kateremu noben zločin ni preveč ckrut. Zares, kdo je ta Jezus? Od kod moč, ki ga vzdrži v srcih milijonov?

KDO IMA PRAV?

In tole: Med vsemi ugankami, katere stavi Jezus človeški modrosti in zgodovini, vidimo zadevo, ki postavi Jezusa na najvišjo točko pred csebno vest vsakega zemljana in pred vse človeštvo. Evo tega vprašanja: Ali je Jezus Kristus resnično Bog, kakor ga častimo mi, ki vanj verjemo iskreno? Če je, potem je odvisna naša osebna usoda od stališča, katerega nasproti Njemu zavzamemo. Če je Kristus Bog, se mora upravnati vse naše življenje po njegovem nauku; moralna postava, katero je dal On, je obvezna za vse ljudi. Če je Jezus Kristus Bog, je neizogibno od njegovega nauka odvisen mir med narodi in resnično blagostanje človeštva. Posmrtna usoda duš, rešitev ugank o človekovem življenju in smrti odvisi od naše usme-

ritve, da sledimo Kristusu ali pa se Mu odrečemo. Evo tukaj osredno uganko o Jezusu Kristusu! Tukaj najdemo odgovor na vprašanje, zakaj eni Jezusa goreče ljubijo in zakaj ga drugi besno sovražijo. Tu je osnova skrivnostnega nemira, katerega zbudi v dušah Jezus Kristus, ki je izrekel: Kdor ni z menoj je zoper mene...

Nikogar ni, pa če se prav dela povsem brezbriznega v verskih stvareh, pred katerega ne stopi neki dan žgoče vprašanje: Kdo je Jezus Kristus? Kdo ima prav: ali tisti, ki Ga ljubijo ali oni ki Ga sovražijo?... Zakaj pa si tega vprašanja ne zastavlja človeštvo o nobenem drugem človeku in nauku?...

... Ugibati v negotovosti o stvareh, ki so tako neskončno važne, kjer gre o človekovi večnosti... Hiteti vsak trenutek proti grobu in ne vedeti kam pelje tista temna pot... Stati negotov pred besedo Jezusovo: Kaj pomaga človeku če ves svet pridobi svojo dušo pa pogubi... Kdo more ostati indiferenten pred temi silnimi vprašanji?

Toda to še ni vse. Ne le nemir src, tudi družabni nemir pretrese človeka. Pred našimi očmi so se omajali novi temelji, katere je dalo civilizaciji minulo stoletje potem, ko je izključilo Kristusa. Ugašajo svetilniki, katere so našgali brezbožni modrijani, politiki in socijologi z namenom da nadomestijo Kristusovo naročilo. Polom doživljajo ljudje in človeški nauki. Kar so smatrali kot zanesljiv temelj se ruši pred nami kot stavba brez temelja. Sredi katastrofe, v kateri je svet ostal brez krmila, se vpirajo tisoči hrepeneče k Učeniku iz Galileje in prosijo Njega, iščejo njegov nauk in njegove smernice, da dobi svet nazaj svojo os, srca pa mir in tolažljivo upanje... Zakaj je zbesnel svet v sovraštvu ravno tedaj, ko so narodi "odstavili Kristusa"? Zakaj se v obupu obračaja prav k Njemu tisti, kateri bolj globoko vidijo? Zakaj pričakujemo prav od Njega in njegove besede rešitev iz nepopisne stiske?

In še nekaj. V srcih mladine živi nemir; žge hrepenežje in iskanje. Ne govorimo o spridenih, kateri so se prodali pohoti, ker v njih je samo hlastanje živali po telesni nasladnosti, brez misli na odgovornost in na bodočnost. V mislih imamo ono mladino, ki išče svetlih vzorov; ki čutijo praznoto materialistične naslade. Oni iščejo jasnosti, iščejo gotove poti in njim kliče Kristus: Jaz sem pot, resnica in življenje. Zakaj se najplemenitejši navdušijo ravno ob Kristusu?

Kdo je torej Jezus Kristus?

Lahko ga najde z vero človek, ki iskreno išče resnico. Tudi Ga nam predstavi v resnični podobi Cerkev, ki je njegova ustanova in ki njegov nezmoten nauk uči.

Toda sedanjemu dvomečemu svetu je treba predstaviti Jezusa, ki je živel v zgodovinskem času, ki je s čudeži dokazal svoje poslanstvo in izpričal svoje božanstvo.

Ali je mogoče dokazati Jezusa Kristusa kot resnično zgodovinsko dejstvo? Ali ni vse to le legenda. Ali seže zgodovina v tisto dobo, ali pa je Kristus zavít v somrak davnine kot Buda, Zoroaster ali Konfucij, v davnini brez števil, v stoletjih brez obletnic, v temnih bajkah.

S Kristusom ni tako: Zakaj določen je čas njegovega rojstva in njegove smrti. Sklenjena je vrsta dogodkov o njegovem življenju, delu in nauk in sodobna zgodovina nam priča o Njem....

Zapiski rimskih zgodovinarjev nam podajajo sliko njegove dobe v vsej podrobnosti, s katerimi se skladajo do zadnjega člena podatki evangelijev. Saj je bilo nešteto tistih, kateri so hoteli osmešiti evangeljska poročila, a zgodovinski študij sodobnega časa je osmešil nje in še bolj jasno podprl to, kar je vera iz vsega početka trdila o času, delu in nauku Jezusovem.

Takole pravi evangelij:

"Tisti čas je izšlo povelje cesarja Augusta naj se popiše ves svet. To prvo popisovanje se je vršilo, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji... In se je šel tudi Jožef zapisat s svojo zaročeno ženo v Betlehem".... (Luk 2, 1-21).

Ali more kdo zahtevati časovno bolj točno določenega podatka o rojstvu Jezusovem?

In spet nam govori evangelist: "V 15-tem letu vladanja cesarja Tiberija, ko je bil Poncij Pilat upravitelj v Judeji in Herod četrti oblastnik v Galileji..." Podrobnosti so to, ki se površnemu bralcu evangelija zde brezpomembne in vendar so dragocen dokaz zgodovinske resničnosti evangeljskega poročila, kaiti vsa ta dejstva so matematično natančno dokazana tudi v svetni zgodovini tistega časa.

*

KAJ PA ZGODOVINA PRAVI?

Bo rekel kdo, da ni dovolj dokazati zvezo z zgodovino. Treba je tudi dokazati iz zgodovinskih virov dejstvo Kristusovega življenja in nauka.

Dobro! In zato se moramo omejiti le na nekatera iz obilice poročil, ki jih je več kot potreba. Ne bom navajal poročil Jožefa Flavija in ne Suetona in Plinija. Omejim se samo na največjega latinskega zgodovinarja, ko poroča o najbolj nesmiselnem hudodelstvu zgodovine, ki ga je zagrešil najpodlejši vseh rimskih cesarjev. Prebrati hočem iz Tacita, ki ga je Bog postavil — brez njegove vednosti, — naj vkleše v zgodovino letnice rojstva in smrti Jezusa Kristusa.

30 let po Golgotski drami se je zahotelo Neronu videti požar Rima. "Da bi prikril grozoto svojega zločina — pravi Tacit — je dal zgrabiti velikansko množico ljudi, katere je ljudstvo imenovalo "kristjane". Pozor! Pravi: "ljudstvo". Torej 30 let po smrti Kristusu v Judeji je že "ljudstvo" v Rimu poznalo ime "kristjancev" in da jih je "množica". In kdo so ti "kristjani"? Sam Tacit pove: "Autor tega imena je Kristus."

Kdo more torej dvomiti? Nihče ni Tacitove resničnosti osovraeval. Vsakemu je jasno, da se nanaša na leto 64. Toda to ni vse. Še več nam bo povedal Tacit, ki nam podaja celo apostolsko veroispoved: "Autor tega imena je Kristus, kateri je bil pod vladarjem Tiberijem od cesarskega namestnika Poncija Pilata obsojen na smrt".

In še naprej nam kot zvest zgodovinar poroča: "To novo "praznoverje" začasno zatrto, je znova izbruhnilo na dan ne le v Judeji, kjer ima svoj začetek, temveč tudi v Rimu". Kako dragoceno poročilo v kratkih besedah. Torej 30 let po smrti Gospodovi so njegovi učenci tvorili v daljnem Rimu že velikansko množico, so bili poznani že pod pravim imenom od vsega ljudstva, so bili že preganjani, a krvavo preganjanje vere ni strlo. Nasprotno! Pravi Tacit da je znova "izbruhnila na dan"... Kako silovito je torej potegnila ta vera ljudi za seboj! In pred sodišče so jih tirali

in tam so javno izpovedovali svoje pričevanje kristjani! Kakšnih dokazov je torej še treba previdnemu človeku, da se o resničnosti življenja Kristusovega in njegove vere prepriča?

*

To so zgodovinska dejstva! A kritična razprava mora prečiniti tudi podrobna poročila evangelijev, ki nam podajajo sliko o Jezusu. Imamo štiri evangelije in imamo množico vernikov, ki so jih čitali in od začetka tisoče tistih, kateri so bili osebne priče. Ni je knjige, ki je bila podvržena tolikokrat preiskavi prijateljev in sovražnikov Kristusovih, zakaj nikdar ni človeštvo imelo pred seboj tako neverjetnih poročil kot so evangeljska poglavja o delih, čudežih, besedah in prerokbah Gospodovih. Vsa javnost je bila tedaj poklicana, da resničnost osporava in vendar so bili drugi postavljeni na laž, evangelij pa je osvajal svet s čudežno močjo.

Kdor dvomi še, naj vzame v roke evangelij in naj ga iskreno nepristransko bere. In kako je mogel ta neverjetni nauk kljubovati tolikim preganjanjem, tolikim globokim mislecem skozi 19 stoletij? Kdo bi mogel verjeti, da so stotine milijonov ljudi slepo verjeli bajko, izmišljotino nevednih galilejskih ribičev? Kako je mogel Kristus postati tako silna osebnost, da se dviga čez vse vekove?

Zgodovina je povedala svoje in je evangeljsko poročilo potrdila. Človek mora pa svoj tilnik pod silo dejstev ukloniti.

Pa vzemimo še nauk sam: tako preprost in tako visok. Kdo je mogel podati človeštvu tak socialni program kakor je "Očenaš". Kdo je mogel povedati "osem blagrov".

Vsa preprostost evangelistov, njihova lastna osebna nevednost gleda iz njihovih zapiskov in iz vsake vrste se vidi njihova iskrena želja, da povedo tisto, kar so sami videli in slišali. In čeprav so štirje, ki so brez medsebojnega dogovora pisali zgodbo o življenju Jezusovem, čeprav je sem pa tja kaka navidezna razlika, je po podrobnem prevdanku jasna slika Kristusa, Sina božjega, Odrešenika in Velikega Učitelja.

Da! On sam se je za takega predstavil. Sina božjega se je imenoval in novo postavo je kot gospodar vekov svetu dal in javno je pred sodiščem izpričal, da je Sin božji, tako pred Kajfom kakor pred Pilatom. In "ker se je Sina božjega delal" je bil obsojen na smrt. In ko je na križu visel ni svoje izjave preklical... Paganski stražar, rimski centurijon, priča njegove smrti, je priznal: "Resnično, ta je bil Sin Božji".

Apostoli so šli v smrt. Miljoni mučencev so šli v smrt za njegov nauk in človeštvu je dano samo eno ime, v katerem najde rešenje: Jezus Kristus. In samo na temelju njegovega nauka more človeštvo živeti v miru in slogi.

Tudi danes je brezumno iskanje človeštva in velja današnjemu rodu isti brzični pozdrav angelov na Betlehemske poljanah: Slava Bogu na Visavi in mir ljudem na zemlji, ki so Bogu po volji.

Da. Samo, če ljudje tako živijo, da je Bogu po volji, more človeštvo upati na mir! Le če postaviš za temelj svojih ustav nauk Jezusa Kristusa, ki je bil svetu za Učitelja poslan: le če snreimo za podlago vsega zemeljskega Gospodovo narcčilo: "iščite najprej božje kraljestvo, pa vam bo vse drugo dano za nameček" — Rakitno — pueblo en los bosques eslovenos, centro de guerrillas

VSEM SLOVENCEM V MESTU IN OKOLICI

nudi nadvse točno in skrbno postrežbo

Z O B O Z D R A V N I K

DR. CARLOS ALBERTO QUADRI
VILLAMIL

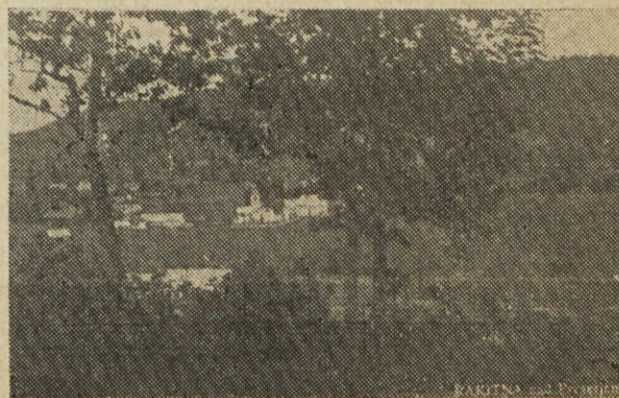
dovršen v ustni kirurgiji na katedri prof. José Arce
Zobovje premično ali stalno brez vidnega zlata.

Sprejema od 14 do 21 ure.

PAZ SOLDAN 4858 (Altura Av. del Campo 1100)

U. T. 59 - 6993

Kdor želi točno uro naj prosi telefonično.

V VIHARNIH ČASIH

Sveta Ciril in Metod prosita za slovanski rod.

Vsi sanjamo o miru, a vsi ne delamo za mir. Vsi tožimo tudi čez nesrečno neslogo med nami; ali smo si zares kaj prizadevali, da jo ozdravimo? V resnici je ta naša razklanost naša največja nesreča. Ne bom tožil, kakor je to naša podedovana navada, o slovanski neslogi. Saj ni res, da bi bila to naša narodna posebnost. Res pa je, da je to duh časa: vseplošni razkroj človeške družbe je tudi našo slovansko in slovensko družino okužil. Strupi, ki razjedajo podlago cele človeške vzajemnice, nič manj ne glodajo na podstavkih naših slovanskih in slovenskih domov.

Milijone in milijone posameznikov, ki bi bili v razmerah, kakor so vladale pred petdesetimi leti, ničle brez vsakega pomena in brez vsake posebne zavesti, je postavil razvoj preteklih desetletij v nepričakovan položaj, ne da bi bili zato niti umsko niti нравno dovolj pripravljeni. Če smo se pred kratkem morda še pritoževali nad premajhno zavednostjo in premalo razvito individualiteto marsikoga nas danes preseneča nezdrava, puhla, vse preveč poudarjena samozavest ljudi, ki za to večidel nimalo nobene prave podlage.

DOBA VELEUMOV

Vsak, tudi najmanj nadarjeni in najmanj izobraženi, se smatra za dovolj sposobnega, da si sam prikroji svojo lastno življensko modrost, svoje lastno svetovno naziranje. Seveda se čuti tupdi poklicanega za apostola in hoče ta plod svoje nezrelosti v čisto napačno uporabljeno gorečnost vsiljevati tudi drugim. Čimbolj je kdo omejen ali pokvarjen, tembolj si domišljuje, tembolj se baha. Sedaj imamo same veleume, same veleumetnike, same velepolitike. Pleskar je veleslikar, vsaki godec velevirtuoz in skladatelj. Poznam ljudi, ki pišejo članke, razprave, pesmi in drame, ne znajo pa napisati pravilnega stavka. Saj vsi ti so še nekam nedolžni in služijo k večjemu v dolgočasnih urah drugim v veselo zabavo. Ali naših bezniskih in društvenih filozofov in politikov pametnjakovičev, teh se boj! Neznansko je njih število. Vsi si pripisujejo nezmotljive sposobnosti narodnih voditeljev, če so narodnjaki; delavskih organizatorjev, če so levičarji. Razni taki "führerji" samozvanci se vsiljujejo tudi naši družbi kot politični in filozofični reševalci vsevedneži. Pa glej čudni znak časa: Tudi največji umski bedaki, tudi največje moralne propalce, najdejo privržencev, ki jim sledé, ali iz nevednosti, ali iz preračunanosti, in jih v njihovi domišljavosti še bolj potrjujejo. Da so vsi taki "dučeji" in z njimi njihovi zapejlanci sovražniki vsakega resnično koristnega dela, vsakega v resnici sposobnega in razumnega vodstva, je naravno.

NAVZDOL DRČIMO

V nobenem zdravem in nepokvarjenem narodu ne manjka zares sposobnih in razumnih mož. Vidim pa uprav v tem zopet znamenje časa: Zdi se, kakor da so mnoga ljudstva udarjena s strašno in usodno slepoto, da njih večina rajši posluša napol norce in zločince, nego modre in trezne, samo da znajo premamiti nerazsodnost množice z udarnimi publicami, laskati se njeni domišljavosti in pridobivati zase njeno nagnjenje za izredne senzacije s kričavim bahaštvom, ošemljenim seveda s krinko, kakor pač kaže, nacionalnosti ali socialnosti ali kakoržekoli drugega slično lepó in plemenito donečega naslova.

Strahovite so posledice te očitne degeneracije za človeštvo.

Opazujte svojo najožjo okolico, naša društva, razne organizacije, politične in druge stranke in strančice po celem svetu in recite mi, ali imam prav ali ne.

Če slepec slepca vodi, padeta oba v jamo!

Še nikdar se ni čulo, da bi osat rodil plemenit sad.

Kako morejo narodi, kako moremo mi sami pričakovati dobre sadove od lažnivcev, obrekovalcev, sleparjev, pijancev, ženskarjev, goflačev?

Strah me je bodočnosti! Kaj bo z nami Slovenci? Ali bo

naš narod dovolj trezen, da izžgé iz svojega telesa vse take kužne pojave? Kaj bo z našo državo? Kaj pa naša nad vse velika slovanska družina?

POKAŽITA NAM POT, CIRIL IN METOD

Ko vse to premišljuje, pred mojim duhom vstajata veličastna vsa sveta Ciril in Metod, naša velika apostola, ki sta vsem nam Slovanom že pred davnimi stoletji pokazala pravo pot, ki sta naše pradede že takrat pred davnim časom pravilno usmerila in ki sta s čudovito jasnostjo spoznala nevarnosti raznih kvarnih vplivov.

Saj vsi znate, da sta oba postala mučenika germanske ekspanzivne politike in kratkovidnosti odločujočih sodobnih slovanskih knezov, ona in vsi njihovi veliki učenci.

Posebni razlogi me nagibajo, da z vrsto člankov poiskujem obnoviti spomin na ta naša sveta in goreča apostola med mojimi rojaki prav v sedanji razklanosti.

Ciril je bil mož ženialne naravne naadrenosti in za tiste čase izredno globoke in široke izobrazbe. Metod, zrel in moder mož dejanja. "V devetem stoletju se v verski in kulturni zgodovini pojavita kot dve bleščeči postavi, ki se nam v nekem oziru predstavljata kot najsvetlejši in največji one dobe." (Kardinal Pelegrinetti).

Kaj pomenita ta dva velikana duha za nas Slovane ne gledé na njuno versko misionsko delovanje!

Dokazano je, da sta bila brata po vzgoji in po narodni zavesti Grka in velika bizantinska domoljuba. Vendar sta med Slovani s tako vnemo delovala, da bi ne bila mogla pokazati večje ljubezni do našega rodu, niti ne bi mogla zanj več žrtvovati, če bi prav bila naše krvi. Ali je iskati vzrok v tem, da je bila njuna mati Slovanka, kakor nekateri trdijo, ali je bila njih ljubezen do Slovanov le posledica njunega misionskega duha? Kdo bi mogel danes to razjasniti?

Videla sta pred seboj na severu in na vzhodu nepregledne množice Slovanov, ki so se komaj prebujali iz noči nevednosti, — na severozapadu se je nemštvo mogočno in bujno razraščalo, razvijalo in pokazalo veliko, vsem sosedom grozečo ekspanzivnost. Bili so že podjarmili italske narode in nič manj nevarni niso bili kulturno nepripravljenim slovanskim sosedom. Mogočnemu bizantinskemu cesarstvu, edinemu resnemu protiutežu, je iz jugovzhoda čedalje bolj grozila mohamedanska, vse pred seboj vničujoča povodenj. V čudoviti bistrovidnosti hočeta dva drzna moža, brata Ciril in Metod, poseči v potek zgodovine s tem da bi Slovane prebudila h kulturnemu življenju.

Vsi takratni kulturni narodi so imeli svoje posebne pisave: Grki, Latinci, Kopti, Judje, Asirci, Armenci, Perzi in drugi. Če je Ciril sestavil Slovanom abecedo, je imel pri tem poseben namen: Pripeljati je hotel Slovane v sredo teh ljudstev kot enakovreden narod! Sama sta tudi v tem črkopisu pisala in v njem tudi svoje učence poučevala. Tako sta postala prva slovanska književnika in učitelja. Položila sta temelje slovanski kulturi, ustvarila sta nam Slovanom pisavo in s tem možnost samobitne književnosti.

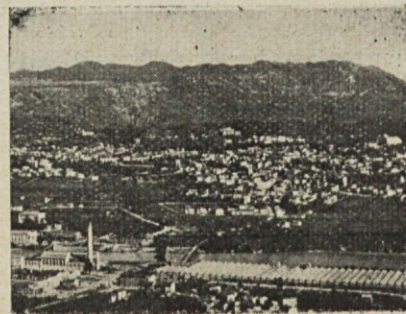
Vse premalo se slovanski narodi zavedajo dejstva, da sta Ciril in Metod prva usmerila naš rod proti bodočnosti, prva dala vzpodbudo k naši osamosvojitvi in kulturni dozoritvi in prva tudi s svojimi borbami in s svojim trpljenjem v preganjanju pokazala vsem nam prevzvišeni zgled.

Da bi vsi Slovanski narodi hodili po stopinjah sv. Cirila in Metoda, blagor nam!

DAVID DOKTORIČ

Pogled na Gorico iz Kalvarije.

Según noticias de la ciudad de Goricia no queda más que ruinas

MIHAILOVICH Y TITO

Los dos nombres yugoslavos más famosos, sin duda alguna, son el del general Mihajlovich (Mijailovich) y el del caudillo José Brozovich, nombrado generalmente Tito. I

DRAŽA MIHAILOVICH se hizo famoso ya en la guerra de 1914, siendo entonces teniente del ejército serbio. El participó en la batalla de Salónica, que determinó el derrumbe de Austria y Alemania como la primera gran derrota de las fuerzas centrales. Al invadir en 1941 las huestes de Hitler Yugoslavia, Mihailovich iba preparando silenciosamente el movimiento guerrillero que en septiembre, no sólo conmovió el mundo con una noticia inesperada de renovación de la guerra heroica de los yugoslavos, sino también infligió grave daño a Hitler obligándolo a distraer parte de sus fuerzas para la lucha, en un nuevo frente no previsto. Sólo después de terminar esta conflagración se podrán saber los detalles del heroísmo increíble de Mihailovich y de sus guerreros, activos en algunos momentos en todo el territorio yugoslavo, tanto en Serbia y Montenegro, cuanto en Croacia y Eslovenia. Esta fué la reacción de los patriotas contra el injusto invasor.

TITO o sea JOSE BROZOVICH era mecánico. En la guerra anterior no quiso luchar contra Rusia sino que se pasó a los rusos. Luego se adhirió al movimiento de la revolución rusa; más tarde volvió a su país, en Croacia, donde tuvo más de una vez dificultades con las autoridades por sus ideas comunistas. Cuando invadió Hitler a Yugoslavia quedaron los comunistas yugoslavos desorientados. Pero pronto sobrevino la arremetida del nazismo contra Rusia y luego encabezó Tito con sus partidarios el movimiento para luchar contra el invasor. Tito se encargó de la parte militar del movimiento del "Frente de liberación" mientras encabezó la parte civil de ese movimiento Dr. Ribar.

Durante mucho tiempo se creía que se trataba de un solo movimiento yugoslavo pero diferente en distintas regiones, por falta de mutuos lazos. Cuando se supo que las cosas no estaban así, se prefirió ocultar el triste hecho, hasta que ahora llegó hacerse pública la tragedia interna yugoslava.

Nadie tiene derecho a dudar acerca de los sentimientos patrióticos de unos y otros, pues tanto los "patriotas" de Mihailovich cuanto los guerrilleros de Tito se han adherido al movimiento por razones patrióticas. Al principio no se le ocurrió a la gente sencilla y sincera, que pudiera haber intenciones ocultas detrás del movimiento heroico que llevaba escrita en su bandera la liberación de la patria. Así fué que ambos movimientos arrastraron a la lucha a miles y miles de jóvenes, en la creencia de que se trataba de expulsar al invasor.

Desgraciadamente hubo quienes aprovecharon el momento y el entusiasmo, para cosas que no tienen nada que ver con la liberación del país. Más que la libertad de la patria importaba a los que se hicieron dueños del "Frente de liberación" implantar en el país el comunismo y eliminar a los que consideraban sus opositores. La mayoría se dio cuenta de este doble juego cuando ya fué tarde. Además se dio con otro inconveniente: ante el invasor tuvo que ocularse la tirantez interna.

¿POR QUÉ ACUSAN A MIHAILOVICH?

Para comprender la mutua calumnia de contemporizar con el invasor es necesario explicar la evolución del movimiento.

Cuando Hitler invadió Yugoslavia, figuraba Rusia como aliada de Alemania. Los comunistas yugoslavos, aunque numericamente pocos, bien activos y no menos enconados contra sus adversarios políticos de ayer aprovecharon la situación de "simpatizantes" del "nazismo". Fueron deportados miles de sacerdotes y laicos intelectuales yugoslavos, en parte debido a la actividad de los comunistas.

Pero no tardó el segundo acto del drama. Hitler invadió a los Soviets. Los comunistas se vieron enseguida en una situación bien desagradable. Con la imprudente actuación anterior se habían denunciado y ya sabían bien qué les esperaba: el campo de concentración si no la muerte. No les quedó más remedio que irse al bosque y entonces fué cuando empezaron con la frase "liberación".

Mientras se preparaba en las regiones serbias y de Bosnia el movimiento patriótico de Mihailovich, encabezaron tal movimiento en Eslovenia y Croacia los partidarios comunistas ocultando sus fines verdaderos hasta que tuvieron agrupado un buen número de jóvenes, a quienes, ya no les quedó más remedio que seguir adelante. Entonces se dieron el nombre de "partizanes" o "Frente de liberación". Para salvarse a sí mismos han colocado a todo el pueblo en una situación horrible. No tenían de qué mantenerse en los bosques, pues la guerra se prolongaba indefinidamente. Tanto los italianos cuanto los alemanes sabían cuidar sus depósitos. La población civil se encontraba entre la espada y la pared. Si se proporcionó algunos víveres a los guerrilleros, se vengaron los invasores, quemando pueblos y deportando la población; si se negaron de apoyar a los partizanes les declararon ellos "traidores", les quemaron las casas llevándose los animales y víveres y matando a quien se oponía.

Para remediar tal situación, que al invasor le resultó muy bien venida, — después de ver fracasadas todas las tentativas de convencer a los partizanes de la inutilidad de su movimiento, en vista de que no se trataba de luchar contra el invasor sino contra su propio pueblo, al matar a los sacerdotes y los mejores laicos, no hubo más remedio que organizar la defensa contra tales "libertadores".

Los pueblos se vieron obligados a pedir a las autoridades invasoras permiso para organizar las guardias para asegurarse. Claro que ya el solo hecho, de querer defender su hogar y su ganado de los que tomaron "monopolio de patriotismo" fué considerado por los partizanes como "traición".

Desde entonces empezaron las luchas internas. Las guardias campesinas y el movimiento de patriotas de Mihailovich presenta un grupo y los partizanes el otro. Lógicamente se llegó a choques más o menos violentos entre ambos bandos y los partizanes, para justificarse a sí mismos, acusaron a los patriotas de relaciones con el invasor. La verdad es que los patriotas defendiendo sus vidas y los derechos de los suyos, nunca cooperaron con el invasor. La opinión pública, mientras tanto, re-

cibía sólo las noticias que lanzaban a través de Brit. Broadc. System los partizanes, presentándose al mundo como únicos héroes del patriotismo.

Aprovechando la propaganda de los partizanes sembraban más confusión todavía los invasores al dar de vez en cuando noticias fantásticas hasta acerca de la capitulación de Mihailovich, el cual últimamente puso fin al confusio-

LA DECLARACION DE MIHAILOVICH

Primero: que jamás hará ningún pacto con el invasor sino que no descansará hasta que no sea expulsado el último invasor de nuestro país.

Segundo: si ha habido algunos choques con los partizanes, sólo fué en defensa de los bienes y de las vidas de sus conacionales a quienes los partizanes amenazaban.

Tercero: Apelo a todos los verdaderos patriotas que han de someterse todos a su comando único en la lucha común, pues en el caso contrario tendrá que regirse por las leyes de guerra internacionales.

Los aliados miran el desarrollo de la política interna yugoslava con calma. A ellos no les importan mucho nuestras vidas. Con tal que se moleste a los alemanes, ya se sirve a los fines de ellos. Pero a nosotros yugoslavos lo que más nos importa son las vidas de nuestros hermanos que no deberían desangrarse entre ellos mismos. Para nosotros también importa el porvenir de nuestro país, sabiendo perfectamente, que ni la situación social del país, ni la voluntad de la población corresponden a las pretensiones comunistas.

LA SITUACION ACTUAL

Con la capitulación de Italia cambió la situación notablemente. En Serbia quedó dueño del movimiento guerrillero Mihailovich. En Croacia, Bosnia y Dalmacia cundió pánico entre los partidarios de Pavelich, al darse cuenta de que la causa del eje estaba perdida. Por los antecedentes de la lucha anterior entre los "ustashi" de Pavelich y los "guerrilleros" de Mihailovich prefirieron adherirse al movimiento de Tito, suponiendo encontrar en esta forma su justificación. Es lógico pues, que en aquellas regiones no hayan terminado todas las tirantezas de antes, provocando renovados choques entre los dos grupos, acusándose mutuamente de crueldades. Pero nos queda siempre una esperanza, de que la verdad sea distinta, pues la propaganda del invasor es muy astuta y lanza repetidas veces noticias de lleno inventadas o enormemente exageradas, para sembrar más odio.

En Eslovenia también hubo un factor que nos inclina de juzgar la situación con más optimismo. Con la caída de Italia los eslovenos de las provincias de Gorizia, Trieste e Istria se levantaron inmediatamente, agregándose a las filas del Frente de liberación sin parar mientes en la orientación ideológica del movimiento, mirando tan sólo el ideal de su libertad nacional. Los dirigentes de los partizanes también llegaron mientras tanto a darse cuenta, de que no era esa la hora de peleas ideológicas sino de la liberación política. Tenemos indicios, de que en el momento actual ya va desapareciendo el encono que los invasores lograron excitar con tanta astucia, y esperamos que el momento de la invasión encontrará todas las fuerzas nacionales listas para el acto final.

LA PAGINA PARA LA JOVEN

VESELE PRAZNIKE in SREČNO NOVO LETO vsem našim mladenkam! V novem letu se hočemo na moč potruditi, da bomo kaj koristile naši skupnosti.

Felices fiestas de Navidad y un año nuevo, lleno de bendición de Jesús es lo que deseamos a todas las jóvenes, lectoras nuestras.

Pero junto con el augurio vaya también algún consejo. Para poder participar de la paz que anuncian los ángeles de la Noche Buena, hay que acudir al — pesebre . . . Ya no necesitamos medir las distancias hasta Belén, pues Jesús, más humilde todavía, se nos ofrece en la blanca forma de la Hostia. Quien Le tiene cariño, quien anhela su amable sonrisa debe entregarle en la Santa Comunión un corazón limpio, generoso, desinteresado. Con su gracia abundante quedaremos colmados y fortalecidos para hacer frente a los deberes de la vida . . .

El año nuevo se nos presenta no como un premio sino como un deber: Deber grande de trabajar en su propia forma-

ción, trabajar asiduamente en el cumplimiento de su deber.

Fué una costumbre de la lejana patria, el mandar los saludos del año nuevo con una postal de un chanco gordo. Pues aquí va también aquel chanco, no en figura, sino en una fábula de Samaniego, para dar una lección útil:

Envidiando la suerte del cochino, un asno maldecía su destino.
—Yo —decía— trabajo y como paja, El come harina y berza y no trabaja: A mi dan de palos cada día; A él le rascan y halagan a porfía.

Así se lamentaba de su suerte. Pero luego que advierte Que a la pocilga alguna gente avanza En guisa de matanza Armada de cuchilla y de caldera, Y que con maña fiera Dan al gordo cochino fin sangriento, Dijo entre sí el jumento: Si en esto para el ocio y los regalos, al trabajo me atengo y a los palos . . .

Ob dnevih proslave Zedinjenja smo imele polne roke dela. Tako na proslavi Zedinjenja kot na čajanki v hotelu Alvear in na Feriji "de buena voluntad" smo nastopile v slov. narodnih nošah in stregle občinstvu.

No es lo más deseable el estar libre de molestias de la vida como tantas personas neciamente aspiran, pues no hemos recibido la vida, para pasarla entre halagos, sino para hacer productivos to-

Aquel quien tal razonamiento entiendo los dones recibidos.

de recibe tres veces el premio: Primero con la satisfacción del deber cumplido y de favores hechos; segundo, además de la retribución la gratitud de los beneficiados; tercero el premio de Dios . . .

Los cómodos, los haraganes, los vividores, los egoístas, que sólo les importa del placer pasajero del momento, se mueren de aburrimiento, de envidia, de celos y de amor propio ofendido.

Buen consejo pues ese de la fábula: "Si en eso para el ocio y los regalos, al trabajo me atengo y a los palos."

Habiendo contraído enlace matrimonial la Srta. Sofía Brúndola, ha dejado de pertenecer al Círculo. Le deseamos la dicha de una buena esposa y de una madre ejemplar.

Mirko Živec in Zofka Brundola med veselimi svati. Oba sta vsem znana in povsod spoštovana, kakor kaže slika na kateri vidimo del svatov, ki so izpričali spoštovanje, ki ga oba uživata med nami.

KAKOR UTRINEK... OB VSTOPU V NOVO LETO

Ob boleči novici smrti rajnega Vinkota Kastelica, ki je komaj dve leti deloval kot božji služabnik v vinogradu Gospodovem, sem pregledal papirje, katere hranimo v uradniškem predalu in v resnici sem našel nekaj iz njegovega lastnega peresa, kar me je ganilo, ker je izzvencelo kot proroška beseda.

Prav za vstop v novo leto, kot opomin na bežnost časa in na negotovost naših računov zvene njegove besede, katere je napisal on kot bogoslovec, ki je šele začel namerjati korake v svet, pa je že zasluhlil, da človek pač dela svoje račune, a Bog jih po svoje obrne.

Objavljamo odlomek iz njegovega spisa:

Komaj smo stopili v novo leto kakor popotnik v neznan deželo. Ni se še utegnil razgledati naokrog, marveč ves v zadregi stoji na razpotju in premišlja, kam bi krenil. Morda drži njegova pot na desno; morda bo moral po levi preko močvirja do cilja; ali naj jo udari kar naravnost brez ovinkov?

Nekako prehitelo ga je. Saj je komaj utegnil potegniti

črto pod dolgo vrsto računov starega leta. Prav poglobiti se v številke še ni mogel ne presoditi njih globokega pomena za nadaljnje življenje. Saj mu je še vse preblizu, preveč vplivajo posamezni dogodki na domišljijo, da ne more povsem točno in trezno premisliti. Treba bi bilo počitka in časa za premišljevanje in — življenjskih izkušenj.

A vsega tega ni! Čas je prestrog in nepopustljiv sodnik. Ugrabi te in ti ne dá oddiha. Naprej moraš rad ali nerad, vajen ali neizkušen. Če se boš znašel na novi poti, prav, če ne — sam glej, zakaj dajal boš strog odgovor!

Sedaj, ko mi te njegove besede beremo že on motri iz večnih višav. Saj res ni vtegnil "potegniti črte" pod svoje račune in premeriti dolgosti svojih korakov, pa že je moral stopiti na račun . . .

Za rajnega bo sv. Maša pri sv. Rozi 2. januarja ob 12 uri. Na Avellanedi pa bo maša zanj 8. januarja in bodo pevci zapeli tudi žalnico.

Ob neslišni stopinji dni, mesecev in let se pa z vstopom v novo leto spomnimo tudi, da nismo gospodarji svojega življenja in da nas nemara kaj kmalu čaka — zadnje slovo . . .

NEKAJ ZA STARIŠE

VARČNOST

Na prvi hip bi se zdelo, da bi o varčnosti ne bilo treba govoriti, češ, saj je drugih važnejših čednosti dovolj, ki naj dobe prostora v vzgojni knjigi. Toda spričo zapravljivosti, ki se danes oprijemlje mladega sveta vsepovsodi, ne bo odveč, če bodo vzgojitelji nekoliko bolj pozorni tudi na to čednost.

Varčnost bodi čednost in dolžnost vsakega človeka, ne-le premožnejšega, marveč tudi revnega. Žal, da se vprav tisti, ki bi morali najbolj skrbeti, kaj bodo nekoč jedli, s čim se bodo oblačili, dostikrat kar slepo zanašajo na milo bodočnost, na pomoč dobrih ljudi, ali predrzno zaupajo na Boga. Kar zaslužijo, vse sproti polagajo na žrtvenik napuhu, grlu in drugim slabostim ter grehotam, ki jim pridno postilja alkoholna pijača. Tako nizkotno in človeka nevredno življenje naj dobra vzgoja pristudi vsaj naši mladini. Varčnost, modra in neretirana, naj vodi slovensko deco po zlati srednji poti med zapravljivostjo in razkošjem do srečnega blagostanja in v trezno življenje. Vse to zagotavlja tudi narodni pregovor: "Ni večjega bogastva kot je zmerrost in štedljivost."

Kaj naj stori vzgoja v prid varčnosti? Najbolj zadovoljni in večinoma tudi najbolj zdravi ljudje se nahajajo v onih družinah, kjer je doma delavnost združena s strahom božjim. Starejši ljudje večkrat zatrjujejo, da ne morejo biti brez dela; to so večinoma taki, ki so z vsem dobro založeni in ne trpe pomanjkanja. Delavnost jim je krepila zdravje, zagotovila tudi primerno blagostanje; a to delavnost jim je dala čedna vzgoja, rodna hiša.

Z delavnostjo naj hodi vstrie zmerrost v jedi in niači. Alkoholne pijače nožro danes ogromne vsote denarja: kdor odvrta mladino od alkohola, jo priganja k varčnosti, ki krepki zdravje, je utruje v poštenosti in pravosti. Nezmerrost je pa strup duši in telesu ter dela nasilje denarnim in drugim čimotnim čimom. Včasih pa tira človeka celo na pot krivice in hudobije.

Varčnosti je čedalje manj, odkar se mladi svet ne nosi več staru primerno, odkar ne pozna več skromnosti v obleki. Če zopet obtožujemo sedanji čas, ko se petrošajo za predragoceno in razkošno obleko nezaslišane vsote, nam ne more nihče očitati prenenetosti. Starši naj bodo otrokom sami zgled skromnosti in preprostosti, deca pa naj ne razvajajo z nakitom, ki zbuja napuh, neti pohlep po razkošju in vodi v zapravljivost.

Vzgoja mora seveda vedno hoditi srednjo, varno pot; kajti če se pretirava, se utegne doseči vprav nekaj nasprotnega, kar je vzgojitelj nameraval. Tudi varčnost se lahko izprevrže v grdo lastnost, ki ji pravimo lakomnost, ali pa celo v skopost. Ta madež naj bi bil neznan med našo mladino.

Skopost se prišteva med najgrše pregrehe ter je tem nevarnejša, ker se poloti dostikrat neopaženo tudi sicer poštenega in vestnega človeka; drži ga v sponah do zadnjega, če se je pravočasno ne zave in ne otrese. Skopost in tista neumljiva strast po denarju (lakomnost ji pravimo) nekatere tako omoti, da jim je denar nad vse. Mamon je malik, ki zanj vse store, ki mu vse žrtvujejo. Nanj mislijo noč in dan; zaradi njegove trpe radevolje najhujši mraz, največje vročino, glad in žejo; na ljubo mamonu se oprimejo vsakega, tudi največjega greha, samo če kaj nese. Suženj mamonov ne pozna ne revežev, ne cerkvenih potrebščin, ne dobrih del: sprijazni se pa kaj hitro s krivico in goljufijo. O skopuhu pravi Slomšek, da ima za denar še dušo na prodaj.

Bog nas je ustvaril zato, da ga ljubimo in da bi bili z njim v ljubezni združeni vso večnost; skopuh in lakomnik pa cenita in ljubita le denar; mamon je potisnil vse drugo v ozadje.

Skopost je tudi v očeh poštenih ljudi nekaj zoprnega, grdega ter zaničevanja vrednega; vse prej prezro in pozabijo, le skoposti ne morejo. V slovenščini pomenjajo besede, ki se končujejo na ...uh, večinoma kaj slabega: isto velja tudi o besedi "skopuh".

In končno, kaj pa ima skopuh od nagrabljene vsote? Ali tolažbo ob smrtni uri? Ali mu bo denar olajšal sodbo?

Jezus je povedal nekoč to-le priliko: "Nekega bogatega človeka polje je rodilo obilo sadu. Mislil je sam pri sebi: Kaj bom storil, ker nimam, kamor bi svoje pridelke spravil? In je rekel: To bom storil. Podrl bom svoje žitnice in večje naredil in vanje bom spravil vse, kar mi je zrastle in svoje blago. In porečem svoji duši: Duša, veliko blaga imaš spravljenega za prav veliko let; počivaj, jej in pij in budi dobre volje. Bog mu je pa rekel: Neumnež! To noč bodo tvojo dušo terjali od tebe; kar si pa spravil, čigavo bo? Tako je s tem, ki si bogastvo nabira in ni bogat v Bogu." (Luk. 12, 16 sq.).

Ta svetopisemski bogataš je spravljal in spravljal skupaj, pa si je hotel tudi nekaj privoščiti. Skopuh pa samo grabi in grabi, zraven se pa boji, da bi mu ne zmanjkalo, zato pa stiska in skopari do žeje in lakote.

PISMO IZ LJUBLJANE Z DNE 3. JULIJA 1943.

Da je med Slovenci jugoslovanska ideja zelo močno zakoreninjena, je gotovo. Razvoj zadnje krize jugosl. vlade v Londonu pa je ugotovitev še posebno potrdil. Dasi ni bilo dosti poročil o razvoju krize, je vendar imel vsakdo vtis, da je kriza težka. Ta kriza je ponovno dokazala, da dr. Krek uživa nesporno največjo avtoriteto med Slovenci, ker je bilo pri vseh strankah čutiti vidno željo, da bi dr. Krek obdržal glavno zastopstvo Slovencev v jugoslovanski vladi in zavezniškem svetu.

Vstop dr. Furlana v vlado se tolmači v javnosti najrazličneje. To pa radi tega, ker je širši javnosti nepoznan. Zato ima Osvobodilna Fronta priliko, da ga reklamira zase, napredni blok pa ga smatra za svojega delegata. Propagandno je treba dr. Furlana postaviti na pravo mesto tukaj doma ter v javnosti povedati, da bo dr. Furlan kot univerzitetni profesor s svojo avtoriteto tudi pri-

pomogel do uresničenja slovenskih teženj v novi Jugoslaviji.

V zadnjem času smo imeli priliko tudi ugotoviti javno mnenje na Gorenjskem. Prišlo je več vplivnih zaupnikov semkaj in na vprašanje o tamošnjih razmerah je bil soglasen odgovor tale: Vse ljudstvo na Gorenjskem je prepričano o tem, da bo osiše premagano. Istotako vsi trdno verujejo, da bo Jugoslavija zopet upostavljena in sicer federativno. Glede Slovenije smatrajo kot samo po sebi razumljivo, da ji bosta priključena Koroška in Primorska.

Prav tako poročila imamo tudi iz Prekmurja in iz Štajerske.

Na Gorenjskem so Nemci v juniju odselili 35 družin iz Bohinja in okolice ter 60 družin iz Stražišča in bližnje okolice.

Slovenci imamo s Hrvati stalne stike in moramo ugotoviti, da je tam jugoslovanska misel le močnejša kot se to večkrat vidi po zunanjih znakih. Škoda le, da ni mogoče priti do pravih odnosov med Hrvati in Mihajlovičem. Imamo

vtis, da je poleg znanih težav med Srbi in Hrvati večkrat vzrok temu taktično nepravilno postopanje Mihajlovičevih poblaščenec. Imamo stike tudi s Splitom in moramo priznati, da so pogledi Dalmatincev in Slovencev za Jugoslavijo in njene probleme zelo enotni. Nujno bi bilo, da vlada čimprej stopi pred narod z jasno deklaracijo in jasnimi programom glede Jugoslavije in njene notranje federativne uredbe, če bi temu izbegavala še nadalje, bo njena odgovornost pred zgodovino prevelika.

Politične stranke v Sloveniji delujejo v okvirju Slovenske Zaveze v dokaj lepen soglasju in je ta enotnost strank velike pomembnosti. Napredni blok se skuša opomoči na terenu, kjer mu je ljudstvo ušlo pod vpliv komunizma, in ima glede tega nekaj uspehov v Ljubljani. Slovenska Ljudska Stranka pa absolutno prevladuje v podeželju, kjer ima brez dvoma 70% prebivalstva v svoji organizaciji, odnosno pod svojim vplivom.

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Praznik za Slovence v Las Breñas se je šele začel z veselo pesmijo v penziju "Triglav". Naslednji dan, v soboto 10. jul., naj bi se zbrali pa kar vsi!

Lahko je bilo doma. Kar zvonove je pogнал mežnar in vsi so vedeli, da bo jutri praznik. Toda v Las Breñas ni niti zvonov, niti mežnarja in tudi praznika ne... Zato je pa Mavrin pogнал konjička in smo zabrnili v noč, na nevidna pota, kot koledniki, da zdramimo rojake in jih za naslednji dan povabimo k maši in obedu.

Najprej smo privreli k Jakobu Drgancu. Ni bilo treba veliko klicati, saj nas so že od daleč slišali, kako smo "popravljali", tisto kar smo prej pri Kifnerju "pofušali"... Pa smo spet pili in peli in ob slovesu se za naslednji dan "na svidenje" pozdravili. Škoda, da je bila noč, ker sicer bi prav gotovo odnesel kako sliko za spomin na lepi Drgančev dom.

Pognali smo se dalje. glasili se pri Plutu, Brunskoletu, pri drugem Drgancu, kjer smo našli kar celo družbo zbrano. Morda pride kdo, tako so bili negotovi, a slednjič se je le zgodilo, da je pribrnel naš konjiček do njihove hiše in spet smo sedeli okrog polnih miz in spet smo pili in peli...

"So ptičice zbrane v planinco lete, tam dol na Doljenjskem je zdravje moje..."

Pa saj veste, da smo kranjci radi realisti in zato smo bili iz zraka kmalu na tleh. Pesem o zbranih pticah je šla svojo pot... "Ta sirasta krava ta šekasti vol, sta skupaj plesala nobeden ni znov"... Ko bi imeli še kaj časa bi se prav gotovo oglasila še tista: "Dva nesrečna Italjana, tam s Talijanskega doma, sta na gavge b'la peljana, sredi ljubljanskega polja..."

Pa smo tudi katero modro uganili.

Kaj se vam zdi Čako? gospod Janez! Za nas je čisto drugačen, kot smo si ga mislili. Menili smo, da gremo v "Ameriko". Prišli smo iz loze in smo zašli še bolj v lozo... Tukaj v teh rančih se ubijamo in vedno čakamo na lepše čase, ki kar ne pridejo. Pred leti je bilo tukaj mnogo več naših, pa so se razbegali. Pa še bi bilo kaj, če bi ne bili kot rogovji, ki vsak na svoj kraj kaže in vsak svojo trobi, kot da se boji, da bi ga sosed kaj prosil...

I, no. Taki so naši ljudje! Premnogo imamo tistih "prisklednikov", ki samo čakajo, kdaj se bo mogel kam prisloniti, ni jih pa zato, da bi kaj podprli. Tako doživljate vi tukaj v Čaku, ki ste skušali stopiti na lastne noge in ste kmalu dobili družbo takih, kateri so se hoteli okoristiti. Take skušnje imam tudi jaz v Buenos. Prišel sem v Ameriko zato, da bi našim božje besede dajal; da bi jih na dušo, na Boga in na večnost spomnil, da bi jih učil lepo vzgajati otroke... Mislite da jih je veliko tistih, kateri pridejo k meni za te stvari?... Ne rečem, nekaj jih je! Tisti, ki so najboljši, tiste vidim v cerkvič druge v gostilni, tretjih pa nikjer... Pač! Tretje pa vidim, kadar je kdo lačen in raztrgan in — po sedmih letih — se šele tedaj spomni, da je slovenski kaplan v Argentini, kadar je sestradan kot pes, ali potreben priporočila da ga bodo sprejeli v bolnico, ali pa išče dela ali miloščine... Deset let je klel farje in razgrajal po oštarijah, ko je bil na pol ali pa čisto pijan, da je vse farje treba pobiti. Ko je v stisko prišel, se je pa najprej spomnil na "gospoda kaplana" in se k njemu zatekel po pomoč in se seveda gromozansko čudil, kako da ga jaz nič ne poznam, on pa da me dobro pozna...

Še je bilo nekaj rojakov tam okrog. Torej naprej! Vse temno je že bilo okrog Šukljatovega doma, ko smo zavreščali pred njegovim pragom. Pač se je nas ustrašil. Najprej je menda menil, da so prišli razbojniki, a se je kmalu uveril, da je naša pot mirna. Kmalu se je pokazala luč in tudi njegov obraz, ki nas je z vso ljubeznjivostjo povabil v goste, toda mi smo se opravičili in se kmalu sporazumeli, da smo največ zato prišli, da bo vedel, da jutri lahko krsti svoje male.

SV. BIRMA BO PRVO NEDELJO PO VELIKONOČI, 16. APRILA!

Naj pridejo v Las Breñas, kjer bo maša ob 9 uri in nato krst potem pa skupen praznik.

V DEŽELI BOMBAŽA...

Krasen dan je vstal naslednje jutro naš Čakom. Lojze je še trdo smrčal, ko so mene petelini že vzdignili. Kar kmalu sem bil zunaj, koder me je, mesto zaželjenega rožnatega jutra, blestečega v milijonih rosnih kapelj, sprejela prašna ulica in zvedavi pogledi neznancev.

V Las Breñas je lepa kapela. Ko sem si jo zunaj vse naokrog ogledal in odmilil že dobršen del brevirja, mi ni kazalo drugače, kot iti gledati za ključem.

Ga nimamo, tako so mi povedali. Včeraj je prišla "la vieja" in je odnesla ključ, in da ga ne sme nikomur dati...

Slednjič se je vendarle prikazala najprej ženica in potem tudi ključ z mnogimi izgovori. Žena je pač hotela dokazati, da nekaj velja...

Kapela je posvečena sv. Mihaelu. Ob strani stoji skromna miza; z zaveso se zakrije pogled v tisti kot, in je to zakristija, kakršne niti sv. Peter ni imel, čeprav je bil vrhovni poglavar cele Cerkve. Zadaž za klopmi stoje šivalni stroji, ki pričajo, da kapela služi tudi kot šivalni tečaj... Skromno je vse, kar se vidi, toda samo Bog ve, koliko plemenite žrtve in koliko apostolske gorečnosti je bilo treba, da je v tistem kraju zrastle tisto skromno svetišče, kjer imajo sedaj že več kot leto dni vsako nedeljo in praznik dve maši. — V Čaku je rada suša. Pa ni le na polju temveč tudi v dušah. — Skromna kapela je temu dokaz.

Počasi so začeli prihajati rojaki in slednjič smo mogli začeti s sveto mašo. Ni bilo orgelj; tudi zapeti se niso upali, toda meni se pa le ni vtrgala beseda in sem dal, pač prvič po dolгих letih, odkar so šli od doma, rojakom priliko, da so slišali božjo besedo, v kateri sem spomnil na tiste rojake, kateri so tudi z lepim upanjem prišli v Čako, pa so našli v Las Breñas le svoj poslednji dom. Eden je bil ubit; drugi se sam ustrelil; enega je kača pičila; dva od bolezní... kje so pa tisti, kateri so ponoreli... In zakaj?

V sami brezupni želji, da bi si življenje napravili prijetno, so pozabili, da živijo za nič drugega kot za to, da bi nekoč lepo umrli, da se ne bi bilo treba bati sodbe božje, na katero bomo morali, da prejmemo plačilo in kazen za vse naše delo... Koliko gorja, koliko solz, koliko zamer; koliko žalosti bi imeli ljudje prihranjenih, če bi se držali božjega naročila: kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, dušo pa zgubi... Tako se siromak žene noč in dan, pa pride toča, pridejo kobilice in nato kletev, obup... Veren kristjan pa vedno ve, da je življenje solzna dolina in zato mirno sprejme dobro in hudo in z božjo pomočjo vedno lahko premaga tudi najbolj težke čase. Maloverni pa obupuje...

Po maši smo imeli krste.

Aj, to je pa res apostolsko ubožstvo! V škatljicah fotografskih filmov se hranijo sveta olja... Mašno vino je bilo v lekarski stekleničici.

Krstna olja, voda, sol, sveče, bel prtič, žveplenke, zapisnik... Menda je vse pri rokah... Še nekaj manjka! Žveplenke! Pa se je že oglašil boter in ponudil vžigalice... In bombaž, ki se rabi za maziljenje s krstnimi olji? Tega pač ne bo manjkalo v Čaku, ki ga pridela za celo republiko!... In vendar ga ni bilo!... Kar hitro ven na polje! Ni se zamudil strežnik dve minuti, pa je bilo tudi bombaža dovolj...

Pravijo da čevljarjeva žena bosa hodi. Tudi se mi je že sredi vinogradnov zgodilo, da ni bilo vina za mašo... V Čaku pa ni bombaža za krst v cerkvi... Nazadnje se je le vse skupaj dobilo in smo pred cerkvijo še vzeli eno sliko za spomin. Le škoda, da je velik del rojakov že odbežal po svojih poslih. Šele pozneje smo se zopet vsi zbrali pri Kif-

BAJO EL SOL LIBRE

VIGESIMO PRIMER CAPITULO

Esa noche, un candelabro de tres brazos alumbraba una mesa sobre la que se dispersaba un montón de cuentas y en la que se apoyaba Epafrodit. Tras este, Melchor vigilaba el reloj de arena; varias veces le dió vuelta sobre el pedestal de alabastro. Epafrodit no se cansaba; sus ojos se anegaron de números; pergamino tras pergamino se deslizaba entre sus dedos secos; a veces se confundía, pronunciaba en voz alta alguna palabra y proseguía diligentemente su trabajo. El secretario le alcanzaba uno a uno los pliegos, con mano temblorosa; temía al momento en que Epafrodit señalara con el índice una cuenta y murmurara: "¡Error!" Hasta entonces el comerciante no se dejó oír, el montón de pliegos iba disminuyendo, hasta que, por fin, registró los últimos números en una tablita.

"¡Terminado!", dijo con coque severa. "¡Vete!"

El secretario se inclinó profundamente y abandonó la habitación.

"¿A que altura de la noche estamos, Melchor?"

"¡Ya comenzó la guardia de medianoche, preclaro señor!"

"Vete al jardín, acércate por la orilla del mar hasta el bosquecillo de olivos, y escondete. Cuando veas que tres barcos se alejan de la ribera, ven a decírmelo enseguida. ¡Apaga la luz!"

Epafrodit se retiró inmediatamente a su dormitorio.

En un recipiente de esmeralda brillaba una pequeña luz, que iluminaba profusamente el recinto. El comerciante se acostó sobre un riquísimo diván persa, con las manos cruzadas bajo la cabeza; quedó pensativo.

Toda su vida había transcurrido entre números fríos. El hipódromo no lo entusiasmaba en absoluto; sólo miraba las carreras de cuadrigas para calcular las apuestas. Hasta bien entrada la noche, jugaba a los dados en el foro de Teodora, pero no era un jugador apasionado, sino siempre un frío calculador. Ahora, en los años grises, se le enredaban en los pies hilos de vida turbulenta, piolitas tejidas con la pasión humana. Su boca sonrió cálidamente. No se excitó su corazón. Permanecía tranquilo, esperando el drama que iba a representarse en el anochecer de su vida. Cerró los ojos y esperó a Melchor.

Éste volvió pronto a comunicarle que las barcas ya se habían internado en el mar.

Epafrodit se levantó y se acercó a la ventana. La noche era tan clara, que pudo distinguir con facilidad tres oscuras manchas que se movían sobre el tranquilo Propóntide. Se apoyó en la ventana y esperó. Llegó el grito de Irene, la agitación de las aguas, la derrota del barco enemigo y la vuelta de la embarcación pequeña.

Epafrodit estaba tranquilo. Era como si luchara él mismo, agitaba los brazos en el aire, se asomaba fuera de la ventana, un grito le subía a la garganta: "¡Golpeen, maten a los banditos! ¡Iztok, mantente firme! ¡Salva a Irene!"

Cuando los barcos volvieron a la playa de su villa, sintió su alma inundada por una alegría maravillosa. Se apoderó de él la certeza de haber vencido a la mismísima Teodora después de haber apartado habilmente la flecha que ella había disparado. Algo de su juventud renació en él. Como si le hubiera quitado años de las espaldas, caminó presuroso a través de las piezas hasta el peristilo, y de allí al jardín, cubierto únicamente por una túnica liviana. En los últimos años, no habría habido oro que lo indujera a salir a medianoche, al aire fresco, sin un abrigado manto de lana. Esa noche, ardía la sangre en sus venas.

Sin esclavos, sin acompañantes, llegó al aposento de Iztok. Numida estaba junto a la puerta; cuando vió a Epafrodit, se arrodilló y le besó las sandalias.

"Preclaro señor, ¡Oh, Iztok es un héroe! Unos criminales quisieron raptar a la jovencita! ¡Pero no pudieron! ¡porque Iztok es grande! Hundió a los maleantes hasta el fondo del mar!"

Epafrodit no se fijó en él, rápidamente abrió la puerta. Lo envolvió un perfume de rosas y nardos; una alegre luz se movía en el barquichuelo de plata. Sobre un diván yacía Irene, pálida como una perla, rodeando con su brazo el cuello de Iztok, y con la cabeza apoyada sobre su pecho.

A sus pies, arrodillada, sollozaba Cirila.

Cuando el comerciante vió a Irene, quedó admirado. Sus ojos, ahora acostumbrados a los números, se habían abierto bajo el cielo griego — y habían absorbido el profundo conocimiento de la belleza en una atmósfera clásica. Había oído hablar de la hermosa cortesana Irene, la había visto en el hipódromo y así mismo en la corte, cuando condujo a Iztok ante Teodora; pero no le interesó y no prestó atención. En esos momentos, cuando la vió acostada entre las rosas, cubierta con un suave tul, como blanco lirio que se asoma por sobre todas las flores de un jardín, entonces reconoció

Encantadora cortesana, dijiste la verdad . . .

nerju na "Triglavu", kjer nam je obilna miza napravila praznik, kakršnega še niso imeli Slovenci v Las Breñas. Iz Čarate je prišel tudi duhovnik, kateri ima na skrbi Las Breñas. Pridružili so se nam vsi naši rojaki, ki v kraju žive. V našo družbo je stopil tudi Kofalt, katerega je Bog ve kaj prineslo, da se je povsem nepričakovano znašel med rojake, s katerimi ima prav malo stika, ker živi na drugem kraju in ni za moj prihod prav nič vedel.

Kar na moč smo bili veseli. Najbolj pa Kifner, katerega je pri vsem veselju tiščalo nekaj. Že cel teden je zbiral pesmice, katere bomo zapeli in jih je prav lepo zbirko nabral in menda je tudi sam kaj preje poskusil, kako se kaj zapoje. Pa glej ga šmenta: zastonj je odpiral usta oni dan; peti smo morali le drugi, kajti on je bil tako nemilo zagrljen, da ni imel nič glasu — kot gluhe orgeljce.

(Dalje sledi.)

KAM NA SILVESTROV VEČER? V DVORANO ALSINA 2832! NEKAJ IZREDNEGA!

que no existía cincel que pudiera esculpir la belleza de su línea, ni mármol con cuya blanca nieve pudiera formarse su cuerpo.

Durante unos minutos permaneció tras la puerta, sin ser visto. Irene abrió los ojos y sus labios resecos pidieron agua. Iztok alzó una concha ornada con plata; Cirila levantó un cántaro y vertió en ella el agua de la fuente. En ese momento, Iztok se dio cuenta de la presencia de Epafrodit. También Irene lo vio, la mano se desprendió del cuello de Iztok y miró asustada al visitante desconocido.

“¡La paz os acompañe, encantadora cortesana! ¡Gracias a Cristo, os habéis salvado!”

“Mi generoso señor, Epafrodit, que me facilitó sus esclavos para resguardarte. ¡No temas, Irene!”

“¡Gracias a Jesús, gracias a tí, señor! Contaré a la emperatriz lo que sucedió con los maleantes. Ella te premiará, Epafrodit, y las guardias palatinas ocuparán la ribera.”

Irene apuró la concha de agua y se acostó sobre el diván, reanimada. Iztok y Epafrodit cruzaron una mirada de entendimiento. La huérfana no sospechaba de quién provenía el ataque.

“Encantadora cortesana, dijiste la verdad. En Bizancio, nunca están seguras las gentes honradas, deberían ser mejor custodiadas. ¡Gracias a Cristo, no se resintió vuestra salud!”

“Me asusté terriblemente, pero ya se me ha ido pasando. ¿Cómo podría volver a palacio? ¡Debo hacerlo en seguida!”

“Permitid antes que Iztok y yo nos pongamos de acuerdo.” Epafrodit e Iztok salieron de la habitación.

“¡La belleza de tu Irene es celestial, Iztok! Los artistas de Acrocorinto se admirarían de ella.” El anciano se inflamó de entusiasmo y las mejillas de Iztok brillaron de placer, cuando el joven oyó las alabanzas a su adorada de boca de Epafrodit.

“Es como una pequeña golondrina, señor, como una tórtola en un bosque oscuro.”

“¡Ángel entre demonios! Ni sospecha lo que sucedió esta noche. ¡Hay que alejarla del nido de víboras, sobre el que reina la serpiente emperatriz!”

“¡Debe alejarse! Yo me iré con ella, para cuidarla.”

“Acerca de eso, decidirá Epafrodit. ¡Hasta ahora no me has obedecido, de ahora en adelante, deberás hacerlo!”

“¡Habla, señor! Otras diez veces quisiera salvarte la vida y derribaría centenares de hunos por tu amor.”

“¿Te convenciste de que el asalto fué preparado por Azbad, obedeciendo órdenes de Teodora?”

Iztok permaneció callado un momento.

“¡Azbad no estaba entre los asaltantes! ¡Tal vez te confundas, señor!”

“No me confundo. Tú y ella están condenados a muerte, ésto está claro. ¡Cree a Epafrodit! Ahora me correspon- de salvarlos de la muerte y saldar así, hasta la última partícula, la deuda que contraí contigo.”

“Te creo, señor, tú eres omnisapiente. Svetovit te alum- bra con el se- celestial. ¡Dame dos caballos y huiremos esta misma noche!”

Epafrodit puso la mano sobre sus hombros y se le rió.

“Iztok, olvidas que Irene no es un soldado. ¿Cómo po- drías huir con esa jovencita que apenas llegaran al otro lado de las murallas se caería, rendida, de la silla?”

“La alzaré en mis brazos, se adormecerá entre ellos co- mo sobre las rodillas maternas. Y tus caballos son inmejo- rables. ¡Huiremos!”

“No son malos. Sin embargo, los árabes de las caba- llerizas imperiales los alcanzan. Necesitaremos otros caballos y otra oportunidad. ¡Por ahora decidí otra cosa!”

“¡Habla, señor!”

Los ojos de Iztok brillaban de coraje y de temor. A

pesar de estar seguro de su fuerza y de su potente y rápida mano, hubiera preferido montar un caballo, apretar a Irene contra sí, empuñar la espada y arremeter con ella contra falanges numerosas de atacantes. Pero escuchó los consejos del viejo griego.

“Puesto que conozco a Bizancio y a su corte mejor que tú, escúchame y obedéceme.”

“¡Lo haré, señor! ¡Sólo salva a mi Irene!”

“La salvaré a Irene, te salvaré a tí y me libraré a mí.”

“A tí, dices?”

“A mí también. La emperatriz es sagaz y sabe bien que quien tiene esclavos no eres tú sino Epafrodit. Por lo tanto, esta noche, yo perdí todo el favor que me dispensaba, y, en consecuencia, el del emperador también. No podrá sal- varme oro alguno. Deberé librarme sólo del peligro. ¡Ansío descansar!”

“No, señor! Instigaré a los eslovenos y a los godos, te defenderemos con espadas y mazas. ¡Si tú supieras cómo me quieren! ¡Irían a la muerte por mí!”

“Guarda las espadas y las mazas para tí y para Irene. No en vano Epafrodit nació en Grecia: sabrá salvarse sólo. ¡Ahora, atiende!” “¡Atiendo, señor!”

“Irene permanecerá escondida en mi villa. No debes revelar lo que sucede porque podría asustarse y enfermárse- nos. Cirila volverá a palacio sin pérdida de tiempo, allí cui- dará el aposento de su ama y sembrará en la corte la noticia de que Irene se enfermó. La emperatriz no se atreverá a eli- minarnos inmediatamente, porque teme al escándalo. Espe- raré y buscaré una oportunidad. Tú volverás al cuartel, quédate tranquilo, pero avisa a tus eslovenos y godos que estén dispuestos para la fuga en clauquier momento, cuando reciban una comunicación tuya o mía. Que se reúnan al anochecer, cuando pueden volver libremente a la ciudad, cerca de mis caballerizas. De todo lo demás me encargo yo.”

“¡Que sea ya esta noche, señor!”

“No es posible, me faltan caballos. Será dentro de una semana. Mientras tanto, tú y ella están apartados de todo peligro. ¡Ahora a trabajar! Que Numida acompañe ahora mismo a Cirila, tú vente a verme con Irene. Los espero en el peristilo.”

*

Epafrodit se encaminó a sus habitaciones, a través del jardín.

“¡Hay preocupación en tus ojos, Iztok!”, exclamó Irene cuando lo vio llegar, después de una larga y enervante espera.

“Sería un caníbal, golondrina mía, si no te dedicara to- dos mis pensamientos. No temas. ¡No te destrozarán los cuervos mientras los halcones revoloteen sobre tí!”

“Iztok, tus palabras ocultan algo. Cuando estabas afue- ra, hablando con ese hombre generoso, se apoderaron de mi alma temores y presentimientos espantosos.”

“Si hasta ahora no sentías temores ni sabías de presen- timientos, por qué se te han despertado ahora?”

“Cirila llegó a saber que el primer eunuco de la empe- ratriz, Espiridión, había intervenido mi carta con la excusa de llevarla él mismo. Y Espiridión es el espía de confianza dela emperatriz. Si ella leyó mi carta y se la contó a Azbad, ¡oh, Jesús, sálvanos!”

Iztok se sentó a su lado, cogió dulcemente sus manos apretadas y se miró en la transparencia de sus ojos, apenas enturbiados por una sombra de llanto.

“Irene, mira, tú eres mía y cada gota de mi sangre es tuya. Presientes bien, nos quieren separar, destruir tal vez a tí, tal vez a mí, quizá a ambos. Pero Epafrodit cuida de nosotros y nos bendice Devana...”

“Cristo, Iztok, Devana no existe.”

“...Y Cristo bendice nuestro amor. No debes volver al cubil de los lobos. Tus ojos se apagarían, encadenarían tu

libertad, así como quieren hacer con mi patria. Mira, yo te salvo y devuelvo la libertad, ante todo a tí, luego a nuestra patria. Primero vengaremos terriblemente la sangre vertida por los eslovenos y luego vivirás conmigo bajo el sol claro y honrado de nuestra libertad. Allí no hay envidia ni malicia, serás respetada por las hijas de todos los patriarcas, serás amada por todas las mujeres, los pastores se inclinarán ante tí cuando les repartas el pan y todo venerable anciano se alegrará cuando escuche tus sabias palabras. ¡Irene, no temas, ten fe y alégrate!”

Irene lo escuchaba con los ojos llenos de lágrimas, hasta que, por fin, reclinó su cabeza sobre el hombro de Iztok y rogó, en un susurro: “Defiéndeme, protégeme de la tempestad, sinó me abatirá.”

Iztok enjugó las lágrimas que corrían por las pálidas mejillas, la abrazó y repitió fervorosamente: “Mi Irene, mi diosa, mi todo...”

Sin embargo, no lo hechizó la dulzura del momento. Se apartó de ella suavemente y se levantó.

“Ha transcurrido mucho desde la medianoche. Vámonos antes que se apaguen las estrellas. Cirila, tú vuelves a palacio...”

SREČKO FERFOLJA:

NAŠI V ČAKU

Čeprav je večina Slovencev, ki so se v teku poslednjih dvajsetih let priselili v Argentino, kmečkega stanu, se jih je razmeroma le skromen odstotek posvetil obdelovanju polja. Par kolonizacijskih poskusov v manjšem obsegu je propadlo in tako vidimo, da se je slovensko izseljenstvo v Argentini prilagodilo življenju velikih mest, se pričelo baviti z malim obrtništvom in se zadovoljilo z delom, ki mu je pač zagotovilo momentalen obstanek. Aspiracija našega izseljenca je bila in je tudi danes še, kupiti si malo stavbeno zemljišče, sezidati si skromno hišico in varovati si delo, ki mu zagotavlja skromno življenje in včasih dopušča spraviti kak desetak na banko, za stara leta. Če računamo, da živi v Argentini približno 25.000 Slovencev in pomislimo koliko jih prebiva v Buenos Airesu, Rosariju in drugih mestih, ter preštudiramo s čim se bavijo, najdemo, da se jih ni osamosvojilo niti 5%, kar je za slovensko pleme vsekakor premalo in dokazuje le našo malosrčnost. Kmetovanja se je pa od tega malega odstotka lotilo še mnogo manje, in to predvsem radi tega, ker naša kolonizacija ni bila pravilno upeljana. Pričeti z naseljevanjem tam, kjer je za to potrebno obsežnega kapitala, mnogo orodja, živine, semena in poleg tega denarja za plačevanje najema zemlje in vzdrževanje do žetve, je povzročilo zastoj, katerega posledice danes opazamo.

Brezdvomno je med vsemi argentinskimi pokrajinami

Med rojaki v čaku

En la Pampa del Infierno (Chaco) se reunieron todos los eslovenos con el motivo de la visita del P. Juan.

Al momento, la fiel servidora rompió a llorar. Hasta entonces se había quedado a los pies de su señora como una estatua de mármol. Cuando oyó que debía abandonarla, se aterrorizó, el llanto se desgarró en su pecho y, asida fuertemente a las rodillas de Irene, repetía: “¡No me separes de ella, señor! ¡No me arranques de su lado! ¡Moriré de dolor!”

“Luego volverás junto a tu señora, Cirila. Ahora debes irte, es tu deber, si la amas. Cuida su habitación, dí que Irene está enferma, quédate allí hasta que recibas el llamado: ¡Ven! Entonces volverás y nos encaminaremos todos juntos hacia días más felices y seguros.”

Cirila sollozó una vez más y besó las manos de Irene, que permanecía acostada, sin fuerzas para hacer ni pensar nada. Irene levantó la mano y la apoyó sobre la cabeza de la esclava.

“¡Vete, Cirila! ¡Cristo Todopoderoso te proteja! ¡Ten fe!”

Unos minutos después, una hermosa barca se deslizaba sobre la superficie del mar. Numida la conducía con fuertes golpes hacia el jardín imperial.

Cirila regresaba.

Traducción de DARINKA CEHOVIN

Chaco tista, ki je v poslednjih desetih letih največ napredovala. Če pomislimo na to, da je, kar danes imenujemo “Gobernación del Chaco” imela po uradnih podatkih v letu 1926 le 61.000 prebivalcev, in 214 tisoč pri ljudskem štetju, ki ga je leta 1934 izvršilo pokrajinsko oblastvo po nalogu tedanjega guvernerja doktorja José C. Castells-a, ter ga primerjamo s sedanjimi 400.000, ki jih prisojajo Chacu uradni podatki, moramo, čeprav nehote, priznati, da je Chaco pokrajina bodočnosti te republike. S svojimi 99 tisoči kvadratnih kilometrov zemlje, od katerih je še 7 milijonov hektarjev v državni lasti, prostih za naseljevanje, nudi neizmerne prilike za samoosvojitvev pridnemu in delavnemu človeku. Pridelaj, se naseliš kjer najdeš prazno in nikdo te ne bo oviral, dokler boš obdeloval zemljo, redil živino ali se pečal s katerikoli drugim delom. Bo pač prišel čas, ko boš že lahko tudi to zemljo plačal državi, po uradno določenih cenah; medtem te pa nihče ne vpraša ali plačuješ najemnino. Posledice tega vidimo v državnem gospodarstvu. Dočim je bil pridelek bombaža - fibre - brez semena, “desmotiranega”, kot je tehnični izraz, v letu 1926 le 29.000 ton, se je pridelalo v letu 1935-1936, kar se je do letos računalo kot rekordna letina 82.000 ton, in v poslednjem letu 1942/1943, kar 108.000 ton, kar predstavlja nad 100 milijonov pesov pridelka samo v bombažu. Poleg tega moramo pomisliti da je okolica Charate, Las Breñas in General Pinedo poznana kot ena velikih centrov pridelovanja koruze, ki pa se ne izvaža, temveč omogoča svinjerejo v velikem obsegu, tako da se pošiljajo celi vlaki teh živali na tržišča. Tartago-ricinus, je dosegel letos v cenah astronomske številke. Ni še razvita strokovno usmerjena kokošjereja, ki nudi podjetnemu človeku neizmerno polje za napredek.

*

Lahko na prste preštejemo število Slovencev, ki so se v Chacu lotili poljedelstva. In še to malo število jih je raztresenih po vseh krajih, tako da je le težko z njimi dati. Radi tega me je zelo razveselilo, da se je gospod Hladnik odločil v letošnjem letu obiskati severne pokrajine in se pomuditi nekaj dni v Chacu ter nas obiskati. Žal, je bil čas, ki ga je nam odločil, preskromen, radi velikih daljav od naselbine do naselbine. Pa vendar je z dobro voljo obiskal vsaj glavne kraje, koder živijo naši Slovenci.

Živim v pokrajini, nikar se ne ustrašite njenega imena, ki je na zemljevidih označena kot “Pampa del Infierno” in kot kontrast, leži naša vas v departamentu “Campo del Cielo”. Ta pokrajina je res zaslužila svoje ime, kajti dočim je ves Chaco napredoval, smo mi poslednjih sedmih letih popolnoma zaostali in šli nasprotno, navzdol. Kajti že od

TITOVA VLADA

Tito je sestavil provizorično vlado v kateri je predstavnik Slovencev Josip Rus. Imenuje se tudi inž. DUŠAN SK-NEC. Iz zmedenosti poročil ni mogoče razbrati, ali se je dosegel kak sporazum ali ne. Srnc je bil spoštovanja vreden mož, to vemo. Tudi to je znano, da Tito išče zveze s kraljem Petrom II., kar kaže na neko ozadje sporazuma.

Po drugi strani pa vemo, da so se še vršili boji med "belimi in rdečimi".

KOBARID IN IDRIJA sta bila pozo-rišče vojnih dogodkov, pri katerih pa ni- ma nobene vloge partizanstvo, temveč je čisto slovenska stvar a v zvezi s Titom, ki v Sloveniji predstavlja organiziran odpor proti tujcem.

FEDERATIVNA JUGOSLAVIJA je zahteva naroda doma: Slovenija, Hrvat- ska, Srbija, Makedonija in Bosna.

VELIKE LAŠČE in MALI SLATNIK (pri Novem mestu) so bili priča ostrih bojev. Četniki se torej upirajo še v Krimskih gozdovih in v Gorjancih.

NEMCI ZIDAJO TOVARNE V SLOVENIJI

19. marca je bil prvič v novih prosto-rih tvornice za dušik obratni apel. Go- vorila sta obratovodja inženir Robert Mader o obratnih zadevah.

O usodni borbi Evrope in dolžnosti Spodnje Štajerske v okviru nemškega Reicha pa je poročal Kern. Omenjena tvornica se nahaja v Rušah na Spodnjem štajerskem.

SLOVENIJA JE BOLNIŠNICA ZA NEMŠKE RANJENCE

Pogostitev ranjencev v Rušah. Kot gostje so prišli v Ruše ranjenci iz Mari- bora. V dvorani Heimat bunda jim je bil prirejen lep sprejem, kjer so bili tu- di pogosteni. Ranjence so razveseljevali mariborski gledališki umetniki.

OSEMNAJST MESECEV ZAPORA ZA UKRADENO KOLO

Novembra lani je 30-letni v Sv. Jurju pri Mariboru rojen pomožni delavec Ja- kob Igolič v Ehrenhausenu med zatem- nitvijo izpred neke gostilne ukradel bi- cikelj. Posebno sodišče v Gradcu je Ir- goliča kot ljudskega škodljivca obsodilo na 18 mesecev zapora.

IZ PREKMURJA V AVSTRIJO

London, 29. sept. — Nepotrjena po- ročila iz Švice, trdijo, da so oddelki ju- goslovanske ljudske osvobodilne armade prekorčili mejo med Jugoslavijo in Av- strijo ter se bojujejo na nemškem ozem- lju s pomočjo avstrijskih gerilskih enic.

Jugoslovanski partizani od vojske ge- nerala Tita, skupno z avstrijskimi patrio- ti, bataljonom čeških borcev in eno oger- sko edinico so prekorčili avstrijsko me- jo severno od Murske Sobote, 58 milj severno od Zagreba. Potem, ko so se spoprijeli z nemškimi obmejnimi četami, so se napadalci utrdili v hribih in uspeš- no kljubujejo nazijem.

PISMA IZ DOMOVINE PO RDEČEM KRIŽU

John Zalar, v Sev. Ameriki je prejel pismo od brata Jožeta, ki prebiva v Ljubljani, pred škofijo št. 11. Mr. Za- lar je doma iz vasi Kranjče pri Be- gunjah nad Cerknico. Brat piše, da je

hiša doma zaprta, brat Tone je umrl, mama živijo zdaj v Begunjah. Ančka poroč. Zakrajšek je v Topou št. 15 pri Novi vasi in Angela poroč. Bios je v Kavnah št. 14 pri Novi vasi. Pismo je bilo oddano v Ljubljani na 8. aprila le- tos.

VEST IZ DOMOVINE

John Zakrajšek je prejel pismo od svo- je soproge Mihele ter pozdrave od hčerke Teje in sinčka Ivana. Pišejo mu, da so zdravi in da žive v vasi sv. Križ pri Kostanjevici.

Frank Banič je tudi prejel pismo od svoje hčere Karoline iz sv. Križa pri Kostanjevici. Edini sin Frank je umrl, drugi pa da so zdravi, pravijo. Frank Banič je doma iz Šutne pri sv. Križu.

VATIKAN JE DOSEGEL SVO. BODO ZA SLOVENCE

Washington. — Naškof Amleto Gio- vanni Cicognani, ki je apostolski dele- gat za Zd. države poroča, da se je ita- lijanska vlada podala zahtevi Svete sto- lice in bo izpustila iz koncentracijskih taborišč vse civilne Slovence in Hrvate. Od 230.000 Slovencev, ki so prišli pod italijansko okupatorsko oblast, jih je Italija internirala najmanj 20 odstotkov.

POROČILO, KI POJASNUJE RAZ- MEKE V DOMOVINI

Pismo iz Ljubljane z dne 22. maja 1943 (Izveleček)

Ob razpadu Jugoslavije smo Slovenci dobili v Ljubljani svoj "Narodni Svet", ki je prevzel oblast in se s proglasom obrnil na narod. Podpisniki proglašajo pravi- jo, da so združene v "Narodnem Sve- tu" vse politične stranke, ki puščajo ob strani vse strankarske razlike, da bi bolj enotni in združeni lažje prebredli dogod-

leta 1936 dalje ni bilo prave letine, ki bi omogočila viden napredek. Smo popolnoma obdani od neizmernih gozdov, še neizrabljenih in katere država varuje kot nekako rezervo za skrajno silo in ne dovoljuje njih eksploatacijo. Zapadno od nas prične "El Impenetrable", še ne eksploriran pragozd, ki preko severnega dela province Santiago del Estero, pre- haja v provinco Salto in v Formoso na severu in katerega še ni prekorčila živa duša. Leta 1936. je poizkusil Dr. J. C. Castells otvoriti nekako pot preko tega pragozda in z ve- likimi stroški so pričeli izsekavati "picado" iz Taco Pozo, na skrajnem zapadu Chaca, v smeri na sever, toda po par me- secih so morali vse delo opustiti, kajti bujna rašča je takoj zaprla, kar se je izsekalo; poleg tega je pomanjkanje vode dokazalo, da bi bilo delo brezmiselnost in brez vsake koristi.

Kljub slabim letinam pa so vsi naši rojaki, ki živijo v Pampi del Infierno lepo napredovali. Ustanovitelj vasi, ta ki se je prvi naselil v tej okolici je Slovenec iz Ptuj, stari Miha Pečnik, ki ga ves zapad Chaca pozna kot "Don Miguel". Mesar, silno dober človek, ki je v težkih časih šuš marsi- katerega rešil, da ni gladu umrl. Vodja - gerent, kmečke za- druge je ravnotako ptujski Slovenec Izidor Plantič, ki je do

pred kratkem obdeloval svojo "chacro" ter so ga radi pozna- ne sposobnosti poklicali na to mesto ter sedaj živi v vasi s soprogo, hrvatico in z ljubko hčerko, ki popolnoma obvlada naš jezik. Vinko Zalokar, ki ima čakro kakih 13 kilometrov daleč od vasi je poznan širom Chaca kot dober filatelist in njegova slovenska knjižnica obsega nad 200 knjig, kupljenih v Jugoslaviji v poslednjih letih in dobljenih po pošti. Poleg njega ima svoj dom Jože Obrulek. Izboren kovač in kolar, ki se le, ko ne opravlja poljskih del udaja svojemu stanu in dela vozove, kakor smo jih bili v domovini navajeni, kar mu je dovolilo nabaviti si precejšnje število goveje živine, tako da si je moral letos že svojo "marko" nabaviti. Poleg je imel svoj dom August Mušič, ki smo ga pred dobrim mesecem pokopali. Prvi Slovenec na pokopališču v Pampi del In- fierno. Dolgo že je bolehal, kljub temu je bil prav vesel človek, ki ga je vsa okolica rada imela. Dalje Franc Šešek in nje- gov tovariš Jože, vsi doma iz Loke pri Mengšu; vsi na dobrem stališču, gospodarsko ustaljeni, preskrbljeni z dobrim orodjem, številno živino in konji, ter večinoma z dobrimi prihranki, ki jim dopuščajo brez skrbi gledati v bodočnost, kajti za- vedajo se, da jim pridne roke zagotavljajo napredek. Ne smem pozabiti Ivana As-a, Dolenjca, ki se še vedno rad spominja svojih krajev, danes brezdomno teptanih po tlač- teljih našega naroda.

(Nadaljevanje)

Floreria -- Cvetličarna "LOS ALPES"

Vence, šopke, okrasitev miz, za veselje in za žalost,

obrnite se na rojaka

ANTONIO HOSTAR

TRIUNVIRATO 4223

U. T. 51-0732

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE

Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

ke, ki se bližajo.

V "Narodnem Svetu" pa ni zastopa na komunistična stranka. Pokojni dr. Natlačen, ki je bil predsednik "Narodnega Sveta", nam je povedal, da je bil prišel Boris Kidrič k njemu ponuditi sodelovanje komunistične partije. Zastopniki strank pa so to sodelovanje soglasno odklonili. Utemeljili so svojo odklonitev, ker so mnogi člani komun. partije v predprevratni dobi sodelovali s petkolojci in rušili državo, zato torej niso zaželeni v "Narodnem Svetu", ki je bil organiziran predvsem iz nacionalnih razlogov.

Prevratna zgodovina sama je tudi polna primerov, da so se člani Partije (komunistov) postavili na čelo ljudskih sprevodov, ki so imeli namen priklicati nemškega okupatorja v deželo. Zbirali so podpise za (nemškega) okupatorja in organizirali obešanje zastav s kljukastim križem. Vse to so delali v duhu priateljstva po pogodbi med Nemčijo in Rusijo. Imena teh izdajalskih komunistov so zbrana. Navedimo tu samo primer bivšega voditelja levičarske mladine ljubljanske univerze in poznejšega politkomisarja v partizanski vojski, jurista Stanka Bajuka, ki je doma iz Bele Krajine. Ta je s hitlerjansko zastavo v roki vodil sprevod dolenskih kmetov na nemško mejo.

In še en primer. V šent Rupertu je komunist Luđvik Štrukelj gonil ljudi na javno zborovanje, ki ga je organiziral hitlerjanski grof Barbo, in zbiral podpise za prošnjo, da bi Nemci zasedli tudi št. Rupert. Ob nastanku "Osvobodilne Fronte" je pa isti Luđvik Štrukelj organiziral sestanke po okoliških vaseh in vodil fanatično propagando za partizane. Aleksander Prah, sin gostilničarja iz št. Ruperta, je jedil na konju z nemško zastavo v roki na čelu sprevoda, ki je šel iz Bistrice proti št. Rupertu in manifestiral za Nemce. Ob nastanku Osvobodilne Fronte je začel voditi sestanke in prehrano za partizane. Enako žalostni primeri so v drugih občinah.

PRISHEL JE NAPAD NEMČIJE NA SOVJETSKO ZVEZO

Čez noč so naši komunisti postali iz prejšnjih prijateljev nacional-socializma njegovi sovražniki. Nemčija in Italija sta na okupiranem ozemlju začeli preganjati komuniste. Da se ti izognejo usodi, ki je zadela slovensko duhovščino in drugo narodno zavedno inteligenco že dva meseca poprej, so šli v nelegalnost in se umaknili v gozdove. V svoje osebno varstvo so pobrli pri ljudeh jugoslovansko orožje, ki so ga bili ljudje poskrili, in začeli organizirati oborožena krдела. Vzporedno z oboroževanjem teh oddelkov so razpredli mreže za organiziranje političnega gibanja, ki so ga nazvali "Osvobodilna Fronta". Narodu so po letskih sporočilih laž, da so v "Osvobodilni Fronti" združene vse politične stranke in skupine ter da zato OF predstavlja "najvišjo narodno oblast", ki ji mora biti vsakdo pokoren.

V javnosti teh trditev ni bilo mogoče pobijati od naše strani in sicer radi okupatorja, pa je zato ljudstvo dolgo verjelo to laž.

Drugi politični voditelji so se med tem sestajali bolj kabinetsno in se sporazumevali za bodoči program. OF je pa "Narodni Svet" dosledno ignorirala ter vedno bolj nastopala kot edino narodno gibanje. Ustvarila je pojem "izdajalec", s katerim je začela temeljito opletati v svojih brošurah.

Kdorkoli dela proti "Osvobodilni Fron-

ti" ali samo govori proti, in tudi se le pasivno zadrži proti njej, je izdajalec, češ, da je s tem proti narodni oblasti in osvoboditvi, ki jo vodi OF. Vse take "izdajalce" da ima OF pravico kaznovati. Začele so se takozvane likvidacije.

Ker pa javnost, vsaj tista, ki je likvidirane ljudi poznala, ni smatrala gola odklanjanja OF za zadosten razlog usmrtitve, so morilci naprtili svojim žrtvam še nove izmišljene in lažne vločine: Enim so očitali, da so se bili dali v kasarnah preobleči v italijanske uniforme in so izdajali Slovence; drugim so očitali, da so hodili izdajati na kvesturo; tretjim, da so Italijani hodili k njim na dom; četrtim, da so bili enostavno v službi okupatorja, itd. Likvidacije so prepri-

De a pié a Luján en 23 horas.

Ga. Anita Lach in gđna. Angela Šeruga sta šli peš v Luján 3. decembra.

čale slovenskega človeka, da OF svojo oblast kruto resno jemlje, kakor do takrat pri nas nismo bili vajeni. Razumljivo je, da je razglas iz dne 27. avgusta 1942, ki je bil po Ljubljani nalepljen in po deželi razstrošen, imel svoj učinek in je mnogim pognal strah v kosti.

Politično je OF pridobivala predvsem v Ljubljani in po večjih trgih. Podoželjski fantje, ki so bili organizirani v prosvetnih organizacijah, se pa niso odzivali pozivom partizanov. Kakor so si mnogi, ki poznajo razmere, edini v svojem mnenju, se to radi tega ni zgodilo, ker so vsi pošteni fantje opazili, da so zgrabili organizacijo OF moralno manj vredni ljudje iz njihove okolice. Osvobodilna Fronta si je pomagal na ta način, da je po zgledu redne oblasti odredila prisilno mobilizacijo. Fantje so dobivali pismene pozive, v katerih je bil označen kraj in čas, kjer se morajo javiti, in pa posledice v slučaju neodziva. Mnoge, ki so kljubovali pozivu, so ponoči prišle iskat partizanske patrulje, ki so jih kmalu nato likvidirale kot strašilo za druge.

ZALEDNI IN POŠTENI FANTJE,

ki niso hoteli za nobeno ceno iti pod komando "barab", kot so se sami izražali, so začeli z ilegalnim življenjem na svojo roko. Z jugoslovanskim orožjem, ki

so ga bili skrili ob zlomu, so se ponoči zbrali v kaki hiši, da bi se branili, če bi kdo prišel po nje. Ko to ni bilo več dovolj učinkovito, so se umaknili v gozdove in so nastale prve (nepartizanske) ilegale.

Tako so odšli iz št. Ruperta fantje 32 po številu, od Sv. Križa 35, precej iz Mirne, 8 od Sv. Jošta (okrog srede marca 1942), večje število tudi iz občine Stari Trg itd. Iz Toplice so odšli v Gornjance, kjer so se jim pridružili tudi fantje iz novomeške okolice.

Ti fantje so morali v začetku radi premoči partizanov sami biti oblečeni v partizanske obleke z njihovimi znaki, da so se nekaj časa krili. Ko so jih pa partizani zvchali, so imeli par hudih spopadov s partizani, pa so vsled svoje borbenosti takoj zmagali. Odpor proti partizanom je bil po nekaterih krajih tako močan, da so na primer fantje iz vasi Nadlesk. Podcerkev in Dane v občini Stari Trg pri Rakeku, vsi zbežali v gozdove, ko so 8. maja 1942 partizani zasedli Stari Trg. Ko so se Italijani vrnili na občino, so se tudi fantje vrnili iz gozdov, ker so zvedeli, da Italijani izvajajo strahovite represalije proti vsem družinam, kjer kakega člana ni bilo doma, pa čeprav se je umaknil le pred partizani. Teda Italijani so te fante pobrali — iz bojazni, da bi se ne pridružili partizanom — v noči na 3. junija ter jih odpeljali v Italijo v internacijo. Iz vasi Nadlesk je bilo odpelanih 49, nekaj iz Podcerkve, iz Dan pa sploh vsi.

VASKE STRAŽE

V Horjulu so partizani umorili uglednega župana Bastiča in njegovo ženo, po imenu Marijano, staro 62 let. Ko so fantje, ki so bili v "ilegali" od Sv. Jošta, videli, da pred partizani niso varne niti ženske, so se iz gozdov vrnili v vas in so skupno oboroženi prenočevali v hiši pri Žakljevih. Iz ilegale v gozdu so prišli Maček Janez, župan Grdadolnik Franc, dalje bivši žandarmerijski narednik, ki je vodil skupino, Grdadolnik Janez, ter Kavčič Jože z vsemi žakljevimi sinovi in kaplanom Cvelbarjem.

Ko so partizani po Bastičevem umoru v Horjulu izjavljali, da pojdejo zdaj nad šent Jošt, so fantje v tej vasi vzeli zadevo resno. Radi svojih domačih so hoteli pripraviti temeljito obrambo. Sami so imeli le dve jugoslovanski strojnice. Zaprošili so pa od krajevnih italijanskih oblasti za orožje ter prejeli 40 italijanskih pušk. Tako je nastala prva "Vaška Straža" in to so bili prvi fantje, ki so prešli iz "ilegale" v "legalo". In ko je bila obramba zoper partizane pri napadu na Sv. Jošt uspešna, je to opogumilo tudi ostale občine, da so zaprosile za orožje. Vaske straže so pa tudi v resnici zaščitnice ljudskega življenja in imetja. Žalostno, pa vendar resnično je, da kmetje vsak večer gonijo svojo živino iz ogroženih vasi na sedeže Vaških Straž in jo zjutraj zopet odnesejo. Mnogi prenočujejo vsako noč na sedežih Vaških Straž, da si očuvajo življenje. (Žužemberk, Polica, Črnomelj itd.)

Kako to izgleda, navajam podrobni zgled na primer z Blok. Partizani so v oktobru 1942 izropali vas Ravne, v decembru pa požgali vas Topol, ki je štele 27 hiš. Potem so napadli Runarsko in izropali. Med kmeti se je začela akcija, da bi se iz vseh oddaljenih vasi preselili v vasi, ki so bolj zaščitene. Ko so pa začeli partizani po Božiču mobilizirati ljudi in pobirati živino v večjem obsegu, so ljudje začeli trumoma siliti v zava-

rovane vasi in s seboj goniti živino. V ta namen so okupatorske oblasti zgradile barake in so izdale ukrep, da se morajo preseliti vsi moški iz ogroženih vasi od 15. do 45. leta. Tako se je preselilo 150 družin s 510 člani v vasi Nova vas, Nemška vas, Velike Bloke in nekaj malega na Ulako. Stanje teh beguncev je silno bedno. Ponekod so v dveh sobah tri in šest družin skupaj. Higijenske razmere so tako slabe, da se je pojavila srbečica (garje) v tako silnem razmahu, da jo ima že nad 75% preseljencev. To ni nič čudnega, zakaj večina nima niti toliko perila, da bi se vsaj enkrat preoblekla. Nimajo posode za umivanje, za kuhanje... ker so jim vse pobrali partizani. Spijo seveda na slami, ker za postelje ni prostora, pa tudi rjuh ni, kajti tudi te so pobrali partizani.

Iz 35 manjših vasi, ki imajo 4 do 10 hišnih števk, so prignali dosedaj 350 glav goveje živine. Nastanjenja je v dveh barakah in v bivšem jugoslovanskem hangarju, nekaj je je pa celo pod kozolci. Po partizanih narejena škoda gre že v milijone. Sami partizani so dosedaj požgali 15 hiš, pa tu niso všteta gospodarska poslopja in tudi ne vas Topol, ki je vsa pogorela. Od oktobra pa do 1. marca je bilo popolnoma oplenjenih 35 posestnikov, delno oropanih pa nad 70 kmetov. Okoli 30% goveje živine in prašičev so v občini (Bloke) pobrali partizani. Konj so pa zaplenili v istem času okrog 50%. Vaška Straža se nahaja v Novi vasi na Blokah.

BELA GARDA

Vaške Straže so po svojem namenu in s svojo aktivnostjo temeljito prekrizale namene Osvobodilne Fronte. Kjer so nastanjene v občini, imajo pod svojim očesom širši krog vasi, kjer sedaj OF ne more več vršiti prisilne mobilizacije, rekvizicij, propagande itd. Osvobodilna Fronta, ali bolje rečeno, komunizem je s tem odrezan od svojega najbolj priljubljenega elementa — od ljudskih množic, ki jih nemore več zavajati in izrabljati. Z Vaškimi Stražami je OF izgubila svoje zaledje. Čisto razumljivo je, da je Komunistična Partija zategadelj naperila svoj največji kanon na Vaške Straže. Hoče jih za vsako ceno uničiti. Ne okupator, ki bo itak šel, ne Mihajlovič, ki je daleč v Bosni, ne liberalci, ampak Vaške Straže — te predstavljajo nevarnost za komunizem! Te Vaške Straže je Partija nazvala "bela garda", prav tako kot so boljševiki nazivali svoje nasprotnike ob revoluciji.

Dobro razširjena in spretno pisana propaganda hoče doseči glede Vaških Straž dvoje: Na eni strani bruha ogenj in žveplo na Vaške Straže kot izdajalske formacije, ki so v službi okupatorja, da bi preprečile osvoboditev slovenskega naroda itd. Na drugi strani pa jih ista propaganda komunistov denuncira okupatorjem kot oddelke jugoslovanske vojske, ki da jih vodi Mihajlovičev zastopnik in imajo namen ustvariti na Gorjancih bazo za izkrcavanje Angležev in hočejo o prvi ugodni priliki skočiti Italijanom za vrat. V ta namen so izdali za okupatorja brošuro z naslovom: Dokumenti o Belogardistični - Mihajlovičevski izdaji, januarja 1943. V tej brošuri so natisnjene izjave, ki naj bi jih bila dala pri zaslišanju na Suhorju ujeti komandant Vaške Straže, kapetan Dobrivoj Vasiljevič, in kurat pater Klement Norbert. Oba sta bila umorjena in komunisti zdaj lahko pišejo o njunih izjavah, kar se jim zdi. V resnici so pa v brošuri same klevete in denunciacije od strani komuni-

stične partije, pa se seveda zde okupatorjem verjetne.

Pater Klement je glasom brošure izjavil: Imeli smo namen (Vaške Straže), da udarimo po Italijanih spomladi... Duhovniki v beli gardi so: Tone Sinkar, bivši kaplan v Mirni peči, zdaj v Gracarjevem turnu. Kaplan Mavc iz Toplice pri Ncvem mestu, ki je sedaj v Semiču. Duhovnik Kupljenik, ki je sedaj v Mokronogu kot verski referent. Pri štabu bele garde je župnik Frelih, begunec iz Gorinjske...

TIENDA "LA PALMA"

Vse potrebno za perilo in razne potrebščine za moške, ženske in otroke.

Ne bo Vam žal, če se oglosite.

JOSIP BOŽIČ

GÜIFRA 1462

PIÑEYRO

HOTEL IN RESTAVRACIJA

"PACIFICO"

ANTON BOJANOVIČ

CHARCAS 767-9

Telef. 31-8788.

Blizu Retira!

V centru mesta!

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31

Bs. Aires. — U. T. 50—0277.

Villa Devoto

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832

U. T. 34 - 3405

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsakovrstna kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021

Telef. 51-5184.

"SILVESTROV VEČER"

v dvorani ALSINA 2832.

Začetek ob 22 uri.

NADVSE ZANIMIV SPORED

RADO MURNIK:

MATAJEV MATIJA

(Nadaljevanje)

Nastavil je merico in pazil, da ni izpil vsega. Oddahnil se je, zahrkai in pogledal zopet doli na vodo, na jez in po poti.

"Anka, Matija gre!" je vzkliknil zdajci veselo. "Matajev Matija! Lejte ga, denar šteje! Je pa že prodal par koza ali hrastov in zdaj gleda, če ni kaj izgubil medpotoma. Gotovo pride sem pit. Oh, in ženit se pride, ženit! To bo prav semanje veselje!"

Anka je radovedno pogledala skozi okno. Sredi ceste ob iesenem gumnu je stal ramat dolgin z uklonjeno glavo in počasi prekladal denar po dlani. Klobuk s perci si je bil poveznil na čelo, slečeno kamižolo pa ogrnil na rame.

"Kaj?" se je začudilo dekle. "Ženit? Pa semkaj?"

"Tako je!" je naglašal Andraž. "Da ste zmejeni z Devetakom, o tem ne ve prav nič. Vi ste mu med vsemi dekleti najbolj povšeči. Matajev Matija si je vbil v glavo, da hoče vas, pa nobene druge ne! Veste, to skrivnost mi je zaupal sam in obljubiti sem mu moral, da vam ga bom hvalil, kar se da, in mu pogladil pot. Pa je res imeniten fant, Matajev Matija! Le pogledite ga! Dolg je kakor sora. Njegova betica je podobna slabo umešenemu hlebu. In kakšne velikanske noge ima! Stojte bo lahko umiral na njih! Lejte no, kako prijazno se drži mož! Kakor sita žaba na svojega godu dan! Oh, ali bi se smejal Devetak, če bi vedel, kaj je prišlo Matajevu na misel, ho!"

"Dobrega mešetarja si je izbral Matija," je dejala Anka. "Andraž, tako si pač ne zaslužite rdeče suknje pri njem!"

Matajev Matija je izvlekel ruto, zavil denar vanjo, jo skrbno zavozlal, shranil svoj zaklad previdno v telovnik in jo mahnil dalje proti mlinu.

"O — imeniten snubač!" se je zagrohotal Hudopisk, ko je Anka stopila od okna. "Nihče ne bi verjel, kako neizrečno neumen je ta prismo! Pa saj je doma na Telebanovem, poldrugo uro odtod. Na Telebanovem prebivajo sami narobe-modrijani, sami zabiti svojeglavci. Matajev Matija pa je prismo! Posebne bire, on prekaša vse svoje telebanovske rojake."

"Saj ga malo že poznam", je pripomnila Anka. "Bil je že nekolikokrat tukaj in se iznebil nekatere prav čudne. Prejkone je bil vinjen."

"A — kaj! Trezen ali pijan, Matija drobi vedno enako modre! Veste kaj, Anka? Jaz se skrijem pol urice za peč, da se bosta mogla vidva lepše pogovarjati! Matija bo kajpada mislil, da sta sama, in laglje mu pojdejo sladke besede z jezika. Če bi bil pa jaz poleg, bi ga to preveč motilo, in on ne bi izdal za nič, kaj ima za bregom. To bo nekaj! Ne bojte se nobene zamere! Njemu se nos ne zaviha tak kmalu."

Hudopisk je naglo izpil, vzel palico pa slamniki in smuknil za zelenkasto peč. Tam se je stisnil v mračan kot in gledal iz svojega skrivališča kakor lisjak iz lisičine.

(Nadaljevanje)

Krščanska socijalna načela

VSİ SMO ENAKI.

Kljub socijalnim razlikam bi vse stanove, če bi slušali krščanske zapovedi, vezalo med seboj ne samo prijateljstvo, ampak tudi bratovska ljubezen. Čutili bi namreč in razumeli, da so prav vsi ljudje ustvarjeni od skupnega Očeta, Boga, da vsi teže za enim in istim najvišjim dobrim, ki je Bog sam, kateri edini more napraviti popolnoma in neomejeno blažene tako tako ljudi kakor angele. Enako so tudi vsi odrešeni po dobroti Jezusa Kristusa in povzdignjeni v dostojanstvo otrok božjih, povsem z bratovsko vezjo spojeni tako med seboj, kakor tudi s Kristusom Gospodom, ki je "prvorojeni med mnogimi brati". Prav tako pripadajo naravne dobrine in darovi božje milosti skupno in brez razlike vesoljnemu človeškemu rodu, in nihče, ki se sam ne skaže nevrednega, ne more biti izdedinjen od nebeške sreče. "Ako pa otroci, (smo) tudi dediči, dediči sicer božji, sodediči pa Kristusovi" (Rim. 8, 17).

Taka je oblika dolžnosti in pravic, kakor jo očitno izpoveduje krščanska filozofija. Ali ne bi v najkrajšem času miroval sleherni spor, kjer bi ista v državljanski družbi bila uveljavljena?

Ni je morda stvari, po kateri bi človeško srce tako hrepenelo, kakor po medsebojni enakosti in prav tako je ni stvari, ki bi jo težje prenašalo, kakor neenakost, v kolikor le-ta ni utemeljena v človeški naravi sami. Katoliška cerkev je bila prva, ki je proglasila javno, da so pred Bogom vsi ljudje enaki. Božja beseda: "Vi vsi ste bratje" (Mt. 23, 8) in božji zgled Kristusov, da je prišel na svet, da bi stregel, ne pa, da bi se mu streglo (Mt. 20, 28), je preobrnil vse stoletne predsodke paganizma.

Če kje, tedaj lahko na teh besedah spoznamo, da so božje. Vsa svetovna zgodovina je priča tega boja, ki ga je morala izbojevati božja hčerka resnica, s prastarimi predsodki človeškega rodu. Koliko truda je bilo treba, da so se priznale vsem ljudem enake državljanske pravice. Kakor hitro se je udomačila med ljudmi ideja vesoljnega bratstva, popolne enakosti vseh ljudi pred Bogom, je ta ideja začela poganjati korenine tudi na vseh drugih poljih. Enakosti pred Bogom je nujno morala slediti enakost ljudi pred postavo v

državah in enakost tudi v socialnem družabnem življenju.

Prvi znaki enakosti so se pokazali v odpravi suženjstva. Tozadevno je prvi korak napravil Konstantin, ko je proglasil, da je uboj sužnja kaznjiv. S tem je bila uradno proglašena državljanska enakost ljudi. Sledila mu je postava istega cesarja, ki je vsako pohabljenje sužnja kaznovala s tem, da je bil suženj oproščen in zaplenjeno vse premoženje gospodarjevo. Korak za korakom si je tako utirala ideja enakosti med vsemi ljudmi pot in zmago v človeški družbi.

Komaj je bila priborjena enakost glede življenja in telesne nedotakljivosti, se je začel še hujši in enako važen boj za lastninsko pravico. Skozi stoletja so maloštevilni bili lastniki zemlje in stotisoči so morali isto obdelovati brez lastne grude v odvisnosti od svojih gospodarjev. Kdor le nekoliko pozna zgodovino, bo tudi vedel, da boji za "staro pravdo" med Slovenci in kmetiški upori niso bili drugo, kot boji za enakopravnost v posedovanju.

Povsem naravno je sledil tej borbi boj za enakost političnih pravic in posledica tega je bila splošna in enaka volivna pravica, z drugimi besedami povedano: demokracija. Polagoma se je iz tega razvila borba za enakopravnost žensk z moškimi, ki trenutno še vedno traja.

Potek zgodovine je pokazal, da enakost za veliko množico ljudi z vsem tem še ni bila dosežena, zato se je začel boj za tako imenovano socialno enakost, to se pravi, za enakost pri udeleževanju sadov dela, ki proizvaja, če ne vso, vsaj ogromno večino zemeljskih dobrin. To enakost poudarja papež Leon XIII. v svoji okrožnici, rekoč: "da pripadajo vse naravne dobrine skupno in brez razlike vesoljnemu človeškemu rodu". In v okrožnici "Humanum genus" pravi: "Če premislimo, da so vsi ljudje istega pokolenja in iste narave, in da morajo vsi težiti za istim ciljem, in če pogledamo na dolžnosti in pravice, ki iz tega dejstva izvirajo, ne more biti dvoma, da so vsi ljudje enaki. Toda kakor nimajo vsi enakih darov uma in duha ter se telesno razlikujejo med seboj in med drugimi, in je tisočera razlika med njimi glede нравnosti, okusa, značaja itd., je jasno, da v človeški družbi ni možno uvesti materialne enakosti med ljudmi." Naravne razlike pač vedno ostanejo, čeprav se še tako približujemo in smo se približevali enakosti, in bratstvu med ljudmi.

SLOVENCEM — MISIJONSKIM PRIJATELJEM

Dragi rojaki!

Ena se mi je slednjič želja izpolnila . . . postal sem misijonar, pravi misijonar v najstrožjem pomenu besede; misijonar med divjaki, misijonar v pragozdu — šest dni hoda skozi neprodirno šumo.

V ekvadorskem orientu sem, župnik misijona Macas-a. Je mala slamnata vas, kjer živi par sto belokožcev iz starodavnih časov, a so radi popolne zapuščenosti skozi dolga leta, postali tudi oni na pol indijanci; še pred malim je vas bila popolnoma skrita v goščavi in šele sedaj je možno opaziti par slamatih streh. Ta vas je pravi otoček v ogromnem, brezmejnem, zelenem morju; pragozd in pragozd daleč naokrog. O deželi, o podnebj, o zemljišču, o možnosti za kako kolonizacijo sploh bom pozneje kaj povedal, gotov, da bo zanimalo marsikakega Slovence, ki morda išče mirnega kotička, za svoj novi dom.

Glavni namen tega pisma je misijonskega značaja; rekel sem da je tukaj nekaj belokožcev, a glavno prebivalstvo te dežele so divji Hivarci (Jívaros), ki spadajo k najbolj zanimivim in neudomačljivim plemenom na svetu. Raziskovalci in misijonarji so že spisali veliko interesantnih knjig o tem divjaško-ponosnem narodu, a moja dolžnost in moje upanje je, privedi kolikor več teh Hivarcev v Kristusovo Cerkev. Je to mogoče? Da!

Čudno se to sliši, ko pa vsi poznavalci misijonov vejo, da so se salezijanci skozi 50 let skoraj popolnoma brezuspešno trudili v tej divjini. In vendar, sedaj je prišla ura tudi za te drage Hivarce . . . ravno tu v mojem misijonu smo začeli na nov način delovati . . . in glej no, vse kaže da smo udarili na pravo struno. Hivarci so (tudi med seboj) malo družabni; živijo v gozdih, posamezne družine v precej prostornih in dobro urejenih "malokah" a njih življenje je nomadsko — cigansko. Prej so misijonarji tekali za njimi, iskali so jih, ogromne žrtve delali, a le malo pridobili; k večjemu nekaj zaupanja in simpatije. Delali so tudi, da bi jim vsaj otroke izročili v vzgojo in pouk. Vse zastoj.

Sedaj smo pa prav tukaj blizu Makasa začeli urejevati PRVO popolnoma katoliško Hivarsko vas, na zemljišču, ki nam ga je vlada odstopila in garantirala. Je že naseljenih 30 hivarskih družin, ki lepo in mirno živijo pod vodstvom misijonarjev. Hivarci-divjaki se pa kar čudijo ko opazujejo, da njih rojaki tako "moderno" živijo. Sedaj pa vsi prinašajo svoje otroke na misijonsko zavetišče, želeč da bi vsaj njihovi otroci imeli to srečo da bi se ustanovili v hivarski civilizirani vasi. Mi namreč iz mnogo vzrokov ne dopustimo, da vstopijo oni, ki niso dobili vzgoje v misijonu. To je torej prvi poskus v Ekvadorskem orientu. Uspeh je pa naravnost nepričakovan. Če bi imel kaj sredstev, bi lahko sprejel stotine hivarskih fantičev in deklic, bodočih prebivalcev "Sevilje Don Bosco", kakor se

SLOVENSKA KRAJINA

26. dec., na Štefanje, bo naše društvo skupno z Bratovščino priredilo domačo zabavico v prostorih poleg kapele v proslavo Štefanov in Janezov, katerih je med nami prav veliko. Ob tej priliki bomo videli spet naš lanski izlet v San Antonio de Padua.

8. JAN. SE BO VRŠILA PLESNA VESELICA v prostorih "El Molino" MAN. ESTEVEZ 75 (poleg Av. Mitre). Povabljeni ste rojaki, da nas počastite z obiskom. Povečani društveni zbor bo tudi kaj lepega zapel.

16. JAN. SE BO VRŠIL REDNI LETNI OBČNI ZBOR društva z rednim dnevnim redom, na katerega so dolžni priti vsi člani.

"SLOVENSKA KRAJINA"

vabi na redni letni občni zbor vse svoje člane in članice.

Občni zbor se vrši 16. jan. ob 17 uri v društvenem lokalu, Almaguero 254.

DNEVNI RED: čitanje zapisnika zadnjega obč. zbora.

Pregled delovanja. Poročilo predsednika,

tajnika, blagajnika in drugih funkcionarjev.

Poročilo nadzornega odbora.

Volitev novega odbora.

Razgovor o bodočem delu, o morebitnih spremembah pravil.

Kdor ima kake predloge, jih mora predložiti 8 dni preje odboru.

LISTE BODOČEGA ODBORA morajo biti predložene 8 dni preje in sicer tako, da vsebujejo imena vseh glavnih članov načelstva in nadzorstva.

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

Imenuje naša lepa hivarška naselbina. Vse to lepo, zares božje delo, je sedaj pod mojim vodstvom. Ko me je škof Comin poklical, da na moj hrbet položi tako težki križ, mi je rekel: "Ti kot Slovenec boš kmalu našel veliko prijateljev, ki te bodo podpirali."

Res je, zanimanje ki ga Slovenci imamo za misijone je že povsod znano.

Dragi Slovenci! Časi so za naš narod strašni. Vsi naši darovi bi morali biti edinole za slovenske vojne sirote . . . a pomislite . . . bomo dovolili da naše misijonske naprave radi vojne popolnoma propadejo? Iz Evrope ničesar več ne dobimo, od tukajšnje vlade, ki je brezverska, niti vinarja ne, a naš delokrog je vedno večji, in po čudni božji naredbi, naša misijonska njiva ravno sedaj zori in nujno potrebuje delavcev in podpore.

Naši mali hivarčki so zelo pobožni in zelo lepo molijo za vse naše dobrotnike — njih molitev bo gotovo tudi v prid celemu slovenskemu narodu.

Verni Slovenci! Veliko pričakujem od vaše blagodušnosti.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

CORREO
ARGENTINO

TARIFA REDUCIDA
CONCESION 2560

"SILVESTROV VEČER"

priredi "SLOVENSKI DOM"

31. decembra z začetkom ob 22 uri

v dvorani Alsina 2832

SPORED: 1. Molitev za mir (živa slika - deklamacija).
2. Zbor zapoje venček pesmi.
3. "Veseli Joče", kuplet.
4. Marij Volk nastopi z violino.
5. Zapoje Zofka Sulič.
6. Dva mlada umetnika.
7. Zapleše mala Lidija Gabrovec.
8. 6 letni Nestor Škof nastopi z violino.
9. Staro in novo leto (živa slika) — veliko presenečenje.

VABLJENI VSI ROJAKI!

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

Upraviteljstvo tega lista bo pa tako dobro, da bo vaše darove sprejemalo v mojem imenu, in meni pravočasno odposlalo.

Odslej vam bom večkrat pisal. Imam veliko in zelo interesantnih reči za povedati. Govoril vam bom o teh strašnih Hivarcih, ki med drugimi imajo tudi to grozno navado, da glavo sovražnika odrežejo in jo potem s tajnimi sredstvi skrčijo, da ostane velika kot moška pest, ne da bi izgubila najmanjšo obrazno črto in niti en las. Taka posušena glava se imenuje "canca". Ko je delo Končano, "junak" pripravi "lep" praznik, ki traja par dni; to je prava divjaška orgija. Govoril vam bom o tej lepi, krasni a neobljudeni deželi, kjer bi se res lahko ustanovila velika slovenska kolonija ker podnebje je prav dobro (tropsko, a 1000 metrov nad morjem), zemlja sila rodovitna, oblasti so temu načrtu naklonjene, in kmalu bo tudi mogoče pridelke izvažati po cesti; v eni besedi, mislim da na svetu ni tako udobnih pogojev za naseljevanje poljedelcev. Priložnost je sedaj . . . pozneje ne vemo. Če se kdo zanima naj mi piše. Vaš vdani

Mirko Rijavec, Macas, Ecuador (Oriente) Vía Riobamba.